

David Návara

WAVESBURY

**SMRT MEZI KAPKAMI
DEŠTĚ**

David Návara

WAVESBURY

**SMRT MEZI KAPKAMI
DEŠTĚ**

JONATHAN LIVINGSTON

Copyright © David Návara, 2021
Cover Illustration © Ilustrace: Howard Pyle (1853 – 1911);
The Duel Between John Blumer And Cazaio
Obrázek z knihy „In the Second April“ od Jamese Branche
Cabella, vyšlo 1907. Úprava JONATHAN LIVINGSTON.
Cover © Daniela Antalovská, 2021

Vydalo nakladatelství
JONATHAN LIVINGSTON, s. r. o.,
v roce 2021.
www.jonathanlivingston.cz

ISBN epub 978-80-7551-198-0
ISBN mobi 978-80-7551-199-7
ISBN PDF 978-80-7551-200-0

Obsah

Smrt mezi kapkami deště

31. 8. 1767

2. 9. 1767

16. 9. 1767

26. 11. 1767

Večer vyděračů

20. 1. 1768

Sokol v ohni

Prolog

Londýn, 7. 4. 1750

Kolonie Pensylvánie, 15. 12. 1767

Nedaleko Québeku, 10. 1. 1768

Londýn, 12. 3. 1768

Epilog

Boston, 18. 6. 1768

Historická poznámka

Oko za oko

Filadelfie, 11. 7. 1768

Londýn, 20. 9. 1768

Londýn, 21. 9. 1768

Historická poznámka

Chronologie

Smrt mezi kapkami deště

31. 8. 1767

Jenny Raycraftová vesele zamávala složeným deštníkem nad košíkem plným žlutých jablek.

„Tyhle si vezmeme. Zaplaťte, prosím, Sáro.“

„Jistě, slečno. Jak si přejete.“

Komorná a současně i trochu guvernantka, důstojná dáma v pozdních středních letech, její nadšení z ovocného trhu příliš nesdílela. Domnívala se také, že nakupovat jablka se pro neteř ctihodného pana Raycrafta nehodí, to byla věc služebnictva. Ale Jenny vyrostla na venkově, v Somersetu, a takovéto výlety jí alespoň z části vynahrazovaly procházky přírodou, které ve městě musela chtě nechtě oželeť.

Na druhou stranu, pomyslela si slečna Sára Readingová, když platila hokynářce za jablka, její práce zde byla o poznání snazší. Jenny byla se svými kaštanovými vlasy a modrýma očima více než jen průměrně hezká, ve svých necelých osmnácti byla milá a přirozeně veselá, i když trochu naivní, a Raycraftovi neměli jiného dědice. Proto od ní Sára musela občas odhánět celé houfy nápadníků, což zde na ovocném trhu, kde většinu nakupujících tvořily služky a kuchařky, naštěstí nehrozilo. Slečna Readingová se otrásla skoro fyzickým odporem, když si vzpomněla na toho posled-

ního a nejneodbytnějšího ze ctitelů, nějakého sira Turnera Witherse. Sice velmi bohatého čtyřicátníka, ale také s hrozivou pověstí, co se týkalo zacházení se ženami. Razantně ho odmítla jak sama Jenny, tak její pěstouni, ale Sára si nebyla jistá, jestli si z toho vůbec něco dělal.

„Nemyslíte, že už toho máme dost, slečno?“ zkusila Sára štěstí. Musela mluvit hodně hlasitě, aby přehlušila hluk tržiště.

Jenny zhodnotila pohledem obsah košíku.

„Asi máte pravdu, Sáro,“ přikývla. „Vrátíme se domů. Tetička bude mít z našeho nákupu jistě radost.“

„Jistě, slečno,“ souhlasila automaticky slečna Readingová, přestože pochybovala, že by se paní Raycraftová někdy zajímala o ovoce. „Seženu kočár.“

„Je takový krásný den,“ namítla Jenny. „Půjdeme pěšky. Vždyť je to jen pár kroků.“

Sára nestačila vznést námitku, a že se k tomu chystala, a její svěřenkyně již byla daleko před ní.

„Počkejte, slečno Jenny!“ zavolala. „Ne tak rychle. Chovejte se, prosím, trochu jako dáma.“

Jenny se jen vesele zasmála, ale přece jen zvolnila, aby ji Sára mohla dostihnout.

Než se uklidnila, ušli možná polovinu cesty k domu Raycraftových. Na rozdíl od mladé slečny si v procházkách příliš nelibovala. Byla si dobře vědoma, jaká možná nebezpečí číhají na dvě samotné dobře oblečené ženy v londýnských ulicích. Ale přece jen byly v dobré čtvrti, kolem nich procházela spousta důvěryhodných lidí a Sára pomalu přestávala vidět lupiče za každým rohem.

„Podívejte, fiky. Ty nám ještě chybí,“ vyrušil ji z myšlenek Jennyin hlas.

Na rohu úzké uličky postávala asi dvanáctiletá dívka v bílém čepci s košem plným exotického ovoce.

„Zjistím, co za ně bude chtít,“ odvětila slečna Readingová rezignovaným tónem.

Jenny však neposlouchala a první vyrazila k malé prodavačce.

„Kolik stojí ty fiky, děvče?“ zeptala se Sára.

Dívka ukázala na možná librový balíček, po kterých ovoce prodávala.

„Nejsou drahé, madam. Jen sedm pencí. A mám nejsladší fiky v Londýně. Milost-slečna může sama zadarmo ochutnat.“

Prodavačka mluvila tichým až zastřeným hlasem. Slečna Readingová si ji znovu a lépe prohlédla. Dívka nebyla dítě, jak si prve myslela, byla jen malá, ale mohla být i starší než Jenny. Ta už ale chutnala nabízený fík.

„Má pravdu, Sáro. Jsou výborné. Koupíme je, prosím.“

„Dobrá, dobrá,“ souhlasila slečna Readingová spíš kvůli Jenny.

Podala dívce šilink, ta si ho bystře prohlédla a předala Sáře balíček.

„Vrátím vám drobné, madam,“ oznámila jí. „Hned budu zpátky.“

Prodavačka se bleskově obrátila na patě a odběhla i s košíkem do uličky.

„Počkej, ty malá... proboha, stůjte, slečno!“

Sáru podvod rozzlobil, ale rozhodně nechtěla kvůli pěti pencím pronásledovat zlodějku po všech čertech. Jenny však měla jiný názor a s vlajícími sukňami se roz-

běhla za prchající prodavačkou. Ta se však po pár krocích zastavila a znovu se k nim otočila čelem.

„Omlouvám se,“ řekla pokorně. „Já nechtěla utéct. Mám tu jen schované peníze, kdyby mě chtěl někdo okrást.“

„Nic se nestalo,“ odpověděla zadýchaně slečna Readingová. „Vrať nám drobné a my půjdeme.“

Náhle uslyšela vrznutí a zahlédla nějaký prudký pohyb. Než však stačila vykřiknout o pomoc, čísi ruce ji hrubě vtáhly do jednoho z domů v uličce. Jak rychle zjistila, Jenny se vedlo stejně. Nyní se v přítmí nezařízené místnosti vyděšeně rozhlížela kolem, zatímco jí nějaký vysoký hubený chlap s jizvou na bradě zakrýval dlaní ústa. Malá prodavačka fíků za nimi nevstoupila, ani se nesnažila přivolat pomoc. Jen z venku tiše zavřela dveře.

„Je to vona?“ zeptal se muž, který držel Sáru a kterého pořádně neviděla.

„Jo,“ přikývl druhý únosce. „Jenny Raycraftová. Prohlíd sem si ji dobře. No, slečinko, čeká vás nový řemeslo. Když vás tak vidím, skoro škoda, že na vás nebudu mít. Ale bůhví jestli budete stát jen za penci, až s váma to prase Withers skončí.“

Slečna Readingová se zuřivě pokusila osvobodit. Nebyla o tolik slabší, než muž, který ji držel, a málem se jí to povedlo. Zvláště když mu při tom bolestivě šlápla na nohu.

„Jauvajs, krucinál,“ zaklel únosce. „Co s tou bábou?“

„Co by? Za tu nás pan V neplatí.“

Sára mohla jen sledovat hrůzu v očích Jenny Raycraftové, když se ozval typický zvuk nože vytahovaného z kožené pochvy. Muž za ní ji musel kvůli tomu na okamžik uvolnit ústa.

„Sbohem, Jenny a neboj. Bůh tě...“

Bolest si ani neuvědomila, větu však již dokončit nestačila. Ucítila chlad ocelového ostří na krku, pak se jí zastřel zrak a Jennyin strachem pokrivený obličej pomalu zmizel v šedivé nicotě.

• • •

2. 9. 1767

Kapky nočního deště, který přinášel brzký podzim, dopadaly na špinavou dlažbu v nechvalně proslulé londýnské čtvrti Covent Garden. Hubený vysoký muž, který se nenápadně opíral o cihlovou zeď jednoho z mnoha vykřičených domů, si však vody, která mu stékala z jeho prostého třírohého klobouku na ramena, příliš nevšímal a stál takřka bez pohybu. Jen si zdvihl límec koženého kabátu, když mu závan větru foukl studenou spršku do obličejje.

Jeho společník však takovou trpělivost neprojevoval.

„Příště budeš hrát ženskou ty, Jaspere, a já budu v suchu,“ poznamenal podrážděně a zimomřivě se otrásl.

Druhý muž měl na sobě opravdu ženské šaty, umolousanou červenou sukni, špinavou bílou halenu a černý šál, které ho chránily před deštěm daleko méně, než oblečení

jeho společníka.

„Jen aby to celé nebylo nakonec nanic,“ pokračoval ve stížnostech.

„Drž už, zatraceně, hubu,“ okřikl ho Jasper, „za ty prachy tu budeš třeba celou noc a klidně budeš celou dobu tancovat. Navíc...“

Zmkl, protože dveře do domu, který oba pozorovali, se náhle otevřely a do tmy zazářil pruh jasného světla, který vzápětí zastínila vrávoravě se pohybující postava.

„To je von,“ prohlásil Jasper rezolutně.

„Seš si jistej?“ zeptal se ho muž v sukni.

„Jasně, takovou hůl nikdo jinej nemá. Běž!“

Jakmile se dveře opět zavřely, oba vyrazili vpřed. Jasper stranou a jeho převlečený kumpán přímo naproti dobře oblečenému muži ve středních letech, který právě opustil drahý nevěstinec. Šel nejistým krokem člověka, který má dost upito, a proto si pomáhal vycházkovou holí. Ta byla skutečně pěkný kousek z malaccového dřeva se zlacenou hlavicí ve tvaru lví hlavy.

„Nechceš si užít, drahoušku?“ zeptal se Jasperův společník změněným hlasem.

Muž s holí se zarazil a pak opovržlivě opáčil: „Táhni ode mne a padej do přístavu, kam patříš, ženská. Víš, kdo já jsem? Já si mohl dovolit zatraceně lepší, než jsi ty.“

„Ale copak? To nemáš zájem?“ pokračoval převlečený neodbytně a přiblížil se těsně k zamýšlené oběti.

„Zatraceně, táhni, ty couro!“

Jenže když se muž s holí pokusil od sebe odstrčit domnělou prostitutku, ucítil úder dlaní do prsou, který ho poslal přímo do náruče čekajícímu Jasperovi. Ten mu dlaní zakryl ústa a pravačkou mu vbodl štíhlou dýku pod žebra. Muž rychle ochabl a Jasper ho nechal dopadnout na mokrou dlažbu. Rychle ho otočil na záda a zkušeně prošacoval.

„Je to voprawdu von?“ zeptal se jeho komplic.

Jasper vzal mrtvému měšec a hůl.

„Jo, je to lord Egerton. Jeden je mrtvej, jeden zbejvá.“

„A Wavesbury?“ napadlo toho druhého.

„To je politika, vo to se nestarej,“ ušklíbl se Jasper. „Za to nejsme placený. Ale cejtím v kostech, že hraběte nakonec budem taky muset polechtat mezi žebry. A co sem vo něm slyšel, to nebude takle snadný.“

• • •

16. 9. 1767

Vikomt Christopher Risewell si povzdechl, když jím další výmol na polní cestě hodil proti dveřím kočáru.

„Strašná cesta. Nenávidím venkov,“ poznamenal, zatímco si rovnal spadlé brýle.

Jeho starší spolucestující se na něj podíval s blahosklonným, skoro otcovským, úsměvem. Ctihodný Rowland Bennett, M. P., měl mladého vikomta rád přesto, že každý reprezentoval jinou společenskou vrstvu a často stáli v parlamentu proti sobě. Ale to mu nebránilo být mu do jisté míry mentorem a občas tlumit nebo alespoň

usměřňovat jeho mladický zápal. Nyní navíc oba sledovali společný cíl.

„Ale za Wavesburyho podporu trocha nepohodlí stojí, Christopherě,“ poznamenal Bennett. „Dostat pozvání na oslavu narozenin jeho dcery nebylo jednoduché, to nezapomeň. Lepší příležitost mít nebudeme.“

Vikomt Risewell hleděl na svůj obraz v okně kočáru a okamžitě začal odstraňovat nějakou nepatrnou nedokonalost na účesu svých světlých, takřka bílých vlasů, a rovnat si krajkové fiží. Přitom si opovržlivě odfrkl.

„Dcera, tomu tak věřím! Vždyť jsi sám slyšel, co se o ní povídá. Prý je to nějaká holka, kterou si pan plukovník našel někde u vojska a formálně ji adoptoval. Bůhví, jak je to doopravdy.“

Bennett ihned zvažněl. „Tak na to pozor. Až budeš mluvit s hrabětem, budeš se usmívat, to děvče oslovovat mylady a pěkně jí políbíš ruku, jako by to byla sama královna. Není to tak dlouho, kdy starší Chapmanův kluk před Wavesburym naznačil něco podobného, co ty teď tady.“

„Gus Chapman, veselý chlapík,“ zamyslel se Risewell. „Už dlouho jsem ho neviděl na žádném večírku...“

„A ještě pár měsíců neuvidíš,“ odvětil Bennett chladně. „Když s ním Wavesbury skončil, potřebovali spíš krejčího než doktora.“

„Souboj?“ zeptal se vikomt opatrně.

Jeho spolucestující jen přikývl.

„Neboj, Rowlande,“ uklidňoval ho Risewell. „Už se ve sněmovně nějakou dobu pohybuji. Víš, že se umím přetvařovat. Budu ztělesněním dvornosti, i kdyby přede mnou komtesa z Wavesbury stála bosá a s blátem na nohou. Navíc ten dárek, co jsem vybral, by neurazil ani vévodkyni... Stál mě dost peněz i úsilí. A jistě oceníš, že jsem u něj i přemýšlel...“

Jejich další rozhovor náhle přerušil zděšený výkřik z kozlíku následovaný ostrým prásknutím. Oba cestující byli prudce vrženi doleva, jak kočár zatočil na druhou stranu a současně sjel z cesty na podmáčenou louku. Zdálo se, jako by ho už nikdo neřídil. Za pár vteřin zůstal stát zcela, jen zvuk vzdalujících se kopyt napovídal, že oj se zlomila a koně se dali na úprk.

„Zatraceně, co se to děje?“ zaklel vikomt, ale Bennett již jednal. Z cestovní brašny rychle vylovil malou kapesní pistoli.

„Lupiči, chlapče,“ suše oznámil svému mladšímu spolucestujícímu.

Ozvala se další rána a sklo v jednom z oken se vysypalo. Kulka uvízla v dřevěném ostění kočáru.

„Ti nejdou po penězích,“ poznamenal Bennett a opatrně vyhlédl ven.

Mluvil tiše, ale Risewell dobře slyšel rostoucí napětí v jeho hlase.

„Nic nevidím, musíme ven,“ poznamenal. „Máš nějakou zbraň, Christopherě?“

„Jistě, svůj meč,“ odvětil vikomt.

Bennett opovržlivě pohlédl na ozdobný kostýmní doplněk, který se dal nazvat zbraní jen s notnou dávkou fantazie.

Práskl další výstřel a pak ještě jeden. Druhá kulka prolétla stěnou kočáru a minula vikomtovu hlavu sotva o palec. Dřevo nekladlo strelám prakticky žádný odpor.

„Myslím, že jsou dva,“ řekl Bennett. „Tady jsme jak kachny. Jdeme ven, než nabíjí.“

Nečekal na Risewellův souhlas nebo nesouhlas, kopnutím otevřel dvířka a s malou pistolí v ruce vyskočil ven. Vikomt dlouho neváhal a následoval ho.

První, co na louce uviděl, bylo tělo kočího, ležící nedaleko v trávě, ale vzápětí ho upoutali dva jezdci stojící před nimi. Oba měli šátky přes obličej a pistole v rukou. Nezdálo se, že by nabíjeli. Když lupiči spatřili zbraň v Bennettově ruce, reagovali okamžitě.

Tři výstřely splynuly skoro v jeden. Risewell ucítil náraz do pravého předloktí, který ho srazil na záda do vlhké trávy. Překvapilo ho, že to vůbec nebolí. Trochu pootočil hlavou a setkal se skelným pohledem svého přítele a mentora. Matně si uvědomoval krvavou díru v jeho vysokém čele. Znovu se ztěžka pohnul a podíval se směrem k oběma banditům. Oba koně byli bez jezdců. Jeden z mužů se právě skláněl ke svému druhovi a pak jen rezignovaně pokrčil rameny. Risewellovi to připadalo jako v nějakém zlém snu, když se zbývající lapka pomalu narovnal a volným krokem se vydal k němu. Při tom vytáhl z pochvy u pasu ošklivě vypadající tesák.

„To bude i za Billyho, chlapče,“ zašeptal spíš k sobě než ke své oběti.

Vikomt se malátně levačkou pokusil nahmátnout svůj meč, ale muž mu přišlápl ruku. Pak se napřáhl tesákem a Risewell zavřel oči.

Ale probodnout ho lupič již nestačil. Padl další výstřel a vikomt vedle sebe uslyšel žuchnutí tlumené vysokou mokrou travou. Chvilí váhal, než opatrně zvedl víčka. Možná opravdu zemřel, protože se mu zdálo, že nad sebou vidí tvář anděla. Moc pěkný dívčí obličej s několika roztomilými pihami rámovaný narezlými kaštanovými vlasy deroucími se zpod cizokrajného černého baretu měl však spíše ustaraný výraz. A nebeské bytosti také určitě nemívají v rukách kouřící pistole...

„Jste vážně raněný, pane?“ zeptala se ho se zvláštním přízvukem dívka.

„Já... já jen... slečno,“ nestačil Risewell dokončit, než omdlel.

•

Vikomta Risewella probrala bodavá bolest způsobená drkotáním kočáru po nerovné cestě. Se zasyknutím otevřel oči a zmateně se rozhlédl kolem sebe. Byl opět na sedadle svého kočáru, který se pomalu pohyboval. Bolest mu pak také působila ona dívka, která právě utahovala obvaz na jeho paži.

„Nehýbejte se, pane, prosím,“ požádala ho. „Nebo se zranění znovu otevře. Vyjmula jsem vám kulku, zašila ránu, ale ztratil jste hodně krve. Proto se cítíte ospale.“

„Děkuji vám, madam,“ pokusil se Risewell o úsměv a lépe si dívku prohlédl.

Byla ještě velmi mladá, dokonce asi mladší než on, ale vystupovala s rázností, která k jejímu věku příliš nepasovala. Pokrývku hlavy někde odložila a vikomt musel znovu obdivovat její tvář, modré oči, i kaskády kaštanových vlasů s trochu rusým nádechem. Na módní účesy si očividně příliš nepotrpěla, protože je měla svázané černou stuhou do jednoduchého ohonu. Ale venkovanka to určitě nebyla, protože na sobě měla kvalitní jezdecký komplet ze zeleného sametu zdobený bílou benátskou krajkou, která však teď byla sem tam ušpiněná od jeho krve. I šperky, třebaže nijak okázalé, svědčily o jejím vyšším postavení.

„Vikomt Christopher Risewell k vašim službám, madam,“ zkusil se trochu se narovnat.

„Zůstaňte v klidu, prosím,“ napomenula ho. „Vím, kdo jste.“

„Ale jak...?“ nechápal.

„Omlouvám se, mylorde, ale musela jsem vám sundat kabát a našla jsem pozvánku spolu s vašimi navštívenkami,“ vysvětlovala, zatímco pohledem hodnotila obzav. Mluvila nezvykle, Risewell by se vsadil, že nebyla Angličanka. Sice ještě nedojeli na pozemky hraběte z Wavesbury, ale přesto v něm vzklíčilo podezření.

„Pozvánku?“ povzbudil ji.

„Aye,“ přisvědčila. „Pozvánku na mé narozeniny.“

„Takže jste lady Mary, komtesa z Wavesbury, dcera hraběte z Wavesbury,“ vyslovil vikomt své myšlenky nahlas.

Dívka se ironicky usmála, jako by ji jeho prohlášení pobavilo.

„Aye, asi to tak už bude.“

Risewell si náhle lítostivě uvědomil, na koho zapomněl.

„Pan Rowland Bennett, slečno... mylady? Co se stalo s tím mužem, co mě doprovodil?“ zeptal se smutným hlasem, protože tušil odpověď.

Úsměv lady Mary okamžitě zmizel. „Je mi líto, lorde Risewelle. Byl zasažený přímo do hlavy. Zemřel okamžitě, nedalo se pro něj nic dělat. Můj průvodce naložil jeho tělo na vůz, abychom ho mohli pohřbít.“

„Děkuji, mylady,“ přikývl vikomt nepřítomně.

Několik minut mlčel, když vzpomínal na svého přítele i mentora a ona ticho respektovala.

„Co se vlastně stalo, mylady?“ zeptal se po chvíli. „Mám to přepadení jako v mlze.“

„Slyšeli jsme střelbu a uviděli váš kočár,“ odpověděla lady Mary, „tak jsme se vydali vám pomoci. Váš přítel zabil jednoho z lupičů, ale ten druhý se vás chystal probodnout. Nás si však nevšiml.“

„Váš sluha ho zastřelil, mylady?“ zeptal se vikomt pro jistotu, protože se mu zdálo, že viděl něco jiného, nepravděpodobného.

„Nay,“ zakroutila dívka hlavou. „To já.“

„To vy?“ nechtělo se mu věřit. „Pak vám vděčím za svůj život, za což vám znovu děkuji. I za to, že jste mě ošetřila.“

Lady Mary jen pokývala hlavou a opět nějakou dobu oba mlčeli.

„Kam to vlastně jedeme, mylady?“ zeptal se Risewell po chvíli.

„Na panství... mého otce,“ odpověděla pomalu. „do jeho domu. Musíte si odpočinout a postarají se tam i o tělo vašeho přítele.“

„Nechci vás obtěžovat,“ namítl vikomt, „již jste toho pro mě udělala tolik. Najmu si pokoj v nějakém hostinci a pošlu pro doktora. A uvidíme se na vašich narozeninách.“

„To nepřipadá v úvahu,“ opáčila dívka rozhodně. „V okolí není doktor, který by se o vás postaral lépe. Při vši smůle byste ještě skončil s nějakým mastičkářem, který by vám na ztrátu krve naordinoval pouštění žilou. Teď vás nespustím z očí. A nějaký pokoj se taky najde.“

„Ale přece se nehodí, aby se hraběcí dcera starala o nemocné jako nějaká...“

„...jako nějaká markytánka?“ nenechala ho doříct a rozhořčeně pokračovala: „Nemyslete si, že nevím, co se o mně říká, mylord. A měl byste být zatraceně rád, že většina z toho je pravda.“

Risewell se po jejím proslovu nepatrně začervenál, když si vzpomněl, jak o ní před nedávnem mluvil. Ale ona se opravdu chovala o moc jinak než ostýchavé dívky, které na večírcích ukrývaly tváře za vějíři, a tiše doufaly v jeho pozornost. Bylo to pro něj rozhodně nezvyklé a nemohl se rozhodnout, jestli přístup lady Mary vlastně schvaluje, i přes to, že mu zachránila život. Její slovník tedy určitě ne. Raději proto změnil téma.

„Míváte často problémy s lupiči na panství vašeho otce?“

„Přepadli vás ještě daleko od jeho pozemků,“ odvětila lady Mary stále trochu po-
puzeně. „A nay, lupiči tu nebývají, nemívají dlouhý život.“

„A co jste dělala tak daleko od domova, jestli nejsem příliš smělý?“ nedalo Risewellovi, aby se nezeptal.

„Mám ráda dlouhé projížďky,“ pokrčila rameny lady Mary, „jezdím teprve krátkou dobu, ale velmi mě to baví.“

Vikomt, který cestování v sedle sám nenáviděl, raději nic neříkal. Než stačil pokračovat ve vážnoucí konverzaci, vyrušil je zvenku silný hlas.

„Jsme na dohled od Wavesbury Hall, mylady!“

Lady Mary vystrčila hlavu z rozbitého okna. „Kolikrát jsem vám říkala, abyste mi neříkal mylady, vrchní seržante.“

„Ani nevím, jestli do tolika umím počítat, mylady,“ dostalo se jí ironické odpovědi.

Trvalo jen několik minut, než se vůz zastavil. Ozvalo se zaskřípění, jak kočí seskočil na cestu vysypanou drobnými kamínky, a vzápětí se dvířka s rozstřílenými okny otevřela.

„Vítejte na panství mého otce, vikomte Christophere Risewelle,“ řekla lady Mary, když navzdory protokolu první opustila kočár, a dokonce mu pomohla vystoupit.

Risewell až nyní mohl spatřit muže, který lady Mary doprovázel a nejspíš také výrazně přispěl k záchraně jeho života. Mohlo mu být něco přes padesát a na sobě měl červený stejnokroj se žlutým vyložení Wavyburyho regimentu s distinkcemi vrchního seržanta, ale nejvíc přitahovala pozornost jeho velikost. Risewell nebyl malý, ale tenhle člověk byl ještě o půl hlavy vyšší, a hlavně v ramenou musel být alespoň dvakrát širší.

„Vrchní seržant Alan McAutie,“ představila ho lady Mary rychle, když si všimla, kam se Risewell dívá.

„Děkuji, mylady, ale tohle se nehodí,“ pokusil se jí vymanit, „můžu jít sám.“

To už se však přiblížilo několik sluhů ve zlatočerných livrejích i pár uniformovaných vojáků. Tři z nich se ujali kočáru, aniž by dávali najevo nějaké překvapení nad jeho stavem. V téhle rodině jsou na rozstřílené vozy asi zvyklí, pomyslel si Risewell ironicky. Další dva pak opatrně převzali od lady Mary raněného vikomta.

„Ubytujte vikomta Risewella v některém pokoji pro hosty, Geralde,“ přikázala.

„Uložte ho do postele a ať je v klidu, dokud neřeknu jinak.“

„Jistě, mylady,“ přikývl sluha prkenně.

„Ale, mylady, musím nejprve pozdravit vašeho otce,“ namítl Risewell chabě.

„Nikam nepůjdete dřív, než pořádně zkontroluji vaše zranění,“ prohlásila nekompromisně. „Nemějte strach. Převléknu se a jsem u vás.“

Vikomt nakonec jen rezignovaně přikývl a nechal se odvést.

• • •

Mary Fraserová, nyní již bezmála druhým rokem formálně lady Mary, komtesa z Waverbury, sezamyšleně dívala zadvěma sluhy, kteří pomáhali vikomtovi Risewellovi do schoďů. Chvíli přemýšlela, jak na ni mladý šlechtic zapůsobil. Pamatovala si jeho sympatickou uhlazenou tvář a příjemné vystupování bez zbytečné arogance z jednoho plesu, který navštívila ještě jako společnice lady Elizabeth, ale on ji očividně ne. To ji ani příliš nepřekvapovalo, tehdy byl po většinu času obklopen lepšími dívkami, než byla ona, vojenský sirotek, který měl jen štěstí. Tenkrát o ni ani nezavadil pohledem. Přesto se po setkání s ním nějak nedokázala přesvědčit, aby ho považovala jen za dalšího namyšleného urozeného floutka, jakých za poslední dva roky potkala desítky.

Odhrnula si neposlušný pramen vlasů z očí a otočila se na vedle stojícího velkého horala.

„Kdy mu to řeknete, mylady?“ předešel ji seržant McAutie otázkou.

Mary si povzdechla. „Můžete si odpustit tu mylady, alespoň když jsme spolu sami, seržante?“

„Nay, mylady, plukovník na tom dost trval,“ odvětil horal vesele. „Prej už si máte zvyknout.“

Dívka zvedla oči v sloup, ale neřekla nic. Pouze vytáhla z kapsy svého jezdeckého kabátku zmačkaný a špinavý list papíru. Ten, který McAutie našel u jednoho z lupičů. Znovu přelétla očima jméno, které na něm bylo napsané: „Vikomt Christopher Risewell.“

• • •

Vikomt Risewell musel navzdory svému předsevzetí na pár minut usnout, protože když znovu otevřel oči, povšiml si svých zavazadel, které někdo mezitím donesl do jeho pokoje. Sluha nemohl poznat rozdíl, proto vedle vikomtova cestovního kufru stál i ten patřící nešťastnému Rowlandu Bennetovi.

Risewell se na posteli opatrně posadil, zrovna si nasazoval brýle, když se otevřely dveře a bez zaklepání vstoupila lady Mary s košíkem plným plátěných obvazů v jedné ruce a skleněným džbánem s vodou v druhé.

„Říkala jsem, že máte zůstat v klidu,“ vyjela na něj okamžitě.

„Je to nakonec jen ruka, mylady,“ odvětil vikomt, „na to se snad neumírá.“

„Viděla jsem umřít tvrdší muže na banálnější zranění,“ opáčila pohotově. „Ukažte mi to. Musím vyměnit obvaz a znovu vyčistit ránu.“

„Opravdu si nemyslím, že je vhodné, aby hraběcí dcera...“ začal protestovat, ale vzápětí sykl bolestí, jak ho nekompromisně uchopila za paži a vyhrnula mu rukáv poničené košile.

„Zatím to vypadá dobře,“ usmála se lady Mary spíše pro sebe. „Největším nebez-

pečím může být kus látky, který kulka vezme s sebou a ten pak zůstane v ráně. Ale zdá se, že jsem našla všechno.“

„Vidím, že se opravdu vyznáte,“ odpověděl Risewell trochu nejistě.

„Aye,“ přikývla dívka a vikomt si všiml stínu, který se na okamžik objevil v jejích očích, „ta zkušenost mě stála hodně. A málem i život.“

„Otec by s vámi rád mluvil,“ poznamenala po několika minutách, když dokončila obvaz na jeho paži.

„Musím se ale na setkání s hrabětem převléknout,“ bylo první, co Risewella napadlo.

Lady Mary se jen zasmála a nenápadně hlavou pokynula k pootevřeným dveřím. „Nemyslím, že by byl ochotný čekat... Ztraceně, otevřete si znovu zranění.“

Její pacient se totiž, jak si uvědomil nově příchozího, prudce postavil.

„Takhle by dáma neměla mluvit,“ napomenul ji hrabě z Wavesbury s úsměvem.

Vikomt zvědavě pohlédl na muže, který byl skutečným důvodem, proč se vydal na strastiplnou cestu z Londýna. Uplynuly možná už dva roky, co ho viděl naposledy, ale hrabě z Wavesbury se příliš nezměnil. Stále to byl vysoký robustní muž, jen v jeho tmavě hnědých vlasech, které podobně jako Risewell nebyl zvyklý ukrývat pod parukou, přibyl ne jeden šedivý pramen. A stejně jako před léty, i když byl mír, byl oblečený ve své červené plukovnícké uniformě a ozbrojený navzdory módě širokým skotským pobočným mečem.

„Rád vás opět vidím, vikomte,“ pozdravil ho nepatrným kývnutím hlavy. „Měl byste však věnovat pozornost radám mé dcery. Může vám to zachránit život.“

Risewell se uklonil o něco hlouběji, jak vyžadoval protokol. „Je mi ctí se s vámi znovu setkat, lorde Davide.“

„Je mi líto pana Bennetta,“ pokračoval Wavesbury, „znal jsem ho jen od vidění, ale považoval jsem ho za čestného muže.“

Vikomt kývnutím poděkoval. „Bude ve sněmovně chybět. Čestných politiků je jako šafránu. Je skoro ironické, že byl zabit lupiči tak blízko vašeho panství, které je vyhlášené svou bezpečností.“

Hrabě přešel nepatrné rýpnutí a jen pokynul Risewellovi, aby se posadil.

„Mary vám to neřekla?“ zeptal se trpělivě.

„Nebyla vhodná příležitost,“ poznamenala dívka, jako by se omlouvala.

„Co mi měla říct?“ nechápal vikomt.

„Tohle našli s McAutiem u jednoho z těch vrahů, když vám zachránila život,“ odpověděl Wavesbury a podal mu špinavý kus papíru.

Risewell ho rozložil a zůstal na něj zírat. „Já nechápu...“

„Nebyli to lupiči,“ řekl hrabě jednoduše. „Ti muži měli jen jeden úmysl, a to zabít vás, vikomte. Vás, pan Bennett se jim jen připlétl do cesty. A já dost pochybuji, že vám jen chtěli zabránit v návštěvě Maryiny oslavy. Jaký je pravý důvod vašeho příjezdu?“

• • •

Noční oblohu prozářil blesk a vzápětí v dálce zahřmělo. Ale ani jeden z dvojice mužů si blížící se bouřky nevšiml. Ne vždy musela s sebou nést déšť a pod

střechu to neměli daleko. Ten starší z nich, asi padesátník trochu při těle v zlatem protkávaném tmavomodrém brokátovém kabátci a ladícím třírohém klobouku, odložil hůl a opřel se o kamennou zídku, aby ulevil nemocné noze. Z místa, kde stáli, na takzvané Cestě básníků, byl za dne nádherný výhled na moře i bristolský přístav a tak není divu, že to byl častý cíl nejen místních poetů, ale i procházek zamilovaných z města. Nyní, pár minut před půlnocí, tu však byli zcela sami.

„Je tam klid, ani se tam nesvítí,“ poznamenal a ukázal rukou v kožené rukavici směrem, kde zářil Bristol.

Jeho mladší společník několik dlouhých vteřin mlčel. Byl oblečený skoro naprosto stejně, jako by oba měli společného krejčího. Ale tím jakákoliv podobnost končila. Druhý muž byl skoro o hlavu vyšší, štíhlý a pohyboval se napjatě, jako by byl neustále připraven vyrazit, ať již k útoku nebo k útěku. Byl také ozbrojený nejenom holí, ale i mečem, a dokonce pistolí u pasu.

„Zatím tam nikdo nežil, jen jeden hlídač,“ odvětil s nepříjemným úšklebkem. „Postaral jsem se o něj.“

„Škoda, že Risewell neumřel stejně snadno jako ten chudák,“ dostalo se mu uštěpačné odpovědi.

„Měl jen štěstí,“ pokrčil mladší muž rameny. „To mu nemusí vydržet dlouho. Získal jsi pozvání na oslavu té Wavesburyho holky?“

„Měl jsem ho už dávno,“ odvětil starší. „Pro jistotu i pro našeho přítele. Hrabě přece nemohl odmítnout pana soudce s jeho synem. Třeba se ti povede na komtesu udělat dojem. Spousta věcí by se tak zjednodušila.“

„Co se tváříš, jako by ti zase bylo pět a chuva ti dávala rybí tuk? Je jí devatenáct, na vdavky má akorát věk,“ napomenul ho, když viděl, jaký jeho poznámka měla následek.

„Vždyť je to nějaká...“ začal mladší muž s námitkou, ale jeho otec ho nenechal domluvit.

„Teď je to dcera hraběte z Wavesbury. To si zapiš za uši. A moc se neošklíbej, pořád lepší prostá Skotka, než urozená Angličanka.“

„Možná máš pravdu,“ pokrčil jeho syn rameny. „Ale stejně pochybuji, že by měla pochopení pro naši věc. Vždyť i málokterý našinec má. Bůh chraň Irsko!“

„Tíše,“ okřikl ho soudce. „Někdo tě může slyšet. Víš, jakou dalo práci, abych byl považován za pravověrného Angličana? Věrného poddaného toho zatraceného protestanského hannoverského prasete, které utlačuje naše lidi? Až bude po něm, můžeš si křičet, jak budeš chtít, ale teď ještě ne.“

Oba několik minut mlčeli a společně sledovali jasný měsíc, který zvolna mizel za mraky. První kapky zabubnovaly o střechu nedalekého stavení.

„Půjdeme,“ navrhl soudce. „Máš ještě práci.“

Vikomt Risewell si opatrně hedvábným kapesníkem otřel brýle, které mu zamlžila pára stoupající z horké polévky. Nervózně se pak lžící dotkl zvláštních hub, které v ní plavaly.

„Nemusíte mít strach, lorde Risewelle,“ povzbudila ho hraběnka z Wavesbury zářivým úsměvem. „Na kontinentu jsem se naučila, že děláme chybu, když sbíráme jen žampiony.“

„Jistě máte pravdu, mylady,“ přisvědčil Risewell zdvořile, a aby hostitelku neurazil, statečně spolkl poctivou porci.

Kývnutím znovu hraběnce poděkoval. Pozvání na večeři nemohl dost dobře odmítnout a do předkrmu ani neviděl důvod, proč by tak měl činit. Společnost v okázalé jídelně mu dělala kromě hraběte Wavesburyho a jeho čarokrásné ženy samozřejmě lady Mary. Risewella napadlo, že považovat lady Elizabeth za Maryinu matku, jak mu byla představena, by mohl jen slepý člověk, to už spíše tak za starší sestru. Elizabethiny skutečné děti, asi dvouletá dvojčata, vikomt jen zahlédl, než je chůvy odnesly. Kolovaly klepy, že jejich narození byl malý zázrak a hraběnka již nemůže mít další potomky. Kromě Wavesburyho rodiny tu byli přítomni ještě tři důstojníci z plukovníkova regimentu, kterým Risewell věnoval jen letmou pozornost – postarší podplukovník jménem Ferrel, major stejného jména, který mu byl představen jako jeho synovec, a nějaký podporučík Lindsay.

Naproti manželům Wavesburyovým seděl kapitán James Flodden, šedovlasý jednoruký muž s dlouhým plnovousem oblečený v modré námořní uniformě, velitel řadové lodi HMS Fury, která patřila hraběti a nyní kotvila v bristolském přístavu. Nesmělá asi pětadvacetiletá hnědovláska po jeho levici, která za celý večer nepromluvila ani jediné slovo a jen se nervózně rozhlížela kolem, byla prý jeho prostřední dcera Priscilla Rolandová.

Oslava narozenin lady Mary byla naplánována až na zítřejší večer a on díky přepadení byl jediným cizím hostem, který dorazil s takovým předstihem.

„Takže, jestli jsem vše pochopil správně,“ pokračoval hrabě v jejich rozhovoru, „přicestoval jste, samozřejmě kromě toho, abyste poblahopřál Mary k narozeninám,“ ta na vikomta vrhla trochu podezíravý pohled „abyste mě přesvědčil, že mám podpořit zákon k financování a rozšíření královských vojenských nemocnic. Zákon, který jste připravili vy a ctihodný pan Bennett.“

Risewell nechal sluhu, aby mu odnesl prázdný talíř. Ani si neuvědomil, že polévku již dojedl.

„Ano, lorde Davide,“ přikývl, „v podstatě máte pravdu. Jen ten zákon jsme nenavrhli my. My jen prosazujeme změnu ve způsobu, jak mají být investice realizovány a kdo za ně má nést zodpovědnost. Dle mého skromného názoru změnu, která je čestná a naší zemi přinese úspory. Narazili jsme však na překvapivě silný odpor ve Sněmovně lordů a váš vliv by mohl pomoci. Nejen váš hlas.“

Opatrně se rozhlédl po svých posluchačích. Čekal, že dámy bude politické téma nudit, ale všechny ho napjatě poslouchaly.

„Rozumím,“ odpověděl Wavesbury, „ale příliš nerozumím rozdílu. Jde vám o to, jestli na peníze budou dohlížet civilisté nebo vojáci. Jestli se bojíte korupce, ani jeden způsob jí nemusí zabránit, chamtivci i čestní lidé jsou všude.“

„To je jeden důvod,“ řekl vikomt. „Mám s sebou seznamy členů obou výborů, můžete se na něj podívat. Některé vojáky asi budete znát osobně. Ale jde i o to, kam

vlastně peníze půjdou. Původní návrh počítá s rozsáhlým nákupem nových pozemků a budování nových budov. Děkuji.“

To poslední platilo sluhovi, který před něj postavil hlavní chod, nadívané pečené kuře s opékanými bramborami.

„Na tom přece není nic špatného,“ vstoupil do diskuze mladší Ferrel. „Vojáci si péči zaslouží. Námořníci už ji mají dávno.“

Risewellovi na majorovi připadalo cosi podezřelého, ale nedokázal přesně říct co. Možná i to, jak s sebou nervózně trhl, když zaslechl vzdálený dětský pláč.

„Po prvním čtení jsem si to myslel také, majore,“ přikývl Risewell. „Ale když jsem se problémem zabýval do hloubky, zjistil jsem, že je to nesmysl. Armáda vlastní a provozuje dost objektů, které pořádně nevyužívá, takže investice by měla jít do jejich rozšíření, oprav, najmutí dobrého personálu, nejen nějakých vesnických řezníků, a tak dále. Ale pokud by byl realizován původní záměr, doslova oknem by vylétly ohromné prostředky na výkup pozemků a výstavbu budov. O pacienty by skutečně mohlo být postaráno tak za patnáct až dvacet let, jestli vůbec. A vlastně by žádní nepřibyli, jen by se přesunuli.“

„Chápu, jestli máte pravdu, celé to dává smysl,“ přisvědčil hrabě a pak nevesele pokračoval, „a dává náhle smysl i to, že se vás někdo pokouší zavraždit. Jestli jsou ve hře velké peníze, vždy se najdou lidé, kteří jsou ochotni jít přes mrtvolu.“

„Nejsem úplně přesvědčen, že někdo usiluje o můj život, lorde Davide,“ namítl Risewell o něco méně jistě.

Lady Mary se tiše zasmála, ale v jejích slovech nebylo po veselí ani stopy. „Vyndala jsem vám z ruky kulku a váš přítel je po smrti. Ti vrazi znali vaše jméno! *O mo chreach sa thàinig!* Myslíte, že si jen vyrazili na lov křepelek?“

Silný vítr rozhoupal dřevěný vývěsní štít a blesk ozářil zlatým ozdobným písmem vyvedený nápis *Roland & syn* nad stylizovaným svitkem, odpichovátkem a sextantem. Priscilla Rolandová si přitáhla kapuci pláště těsněji k obličejí, ale i tak ji noční liják za těch několik vteřin promáčel skoro na kost. Proto co nejrychleji stiskla kliku a vstoupila do obchodu. Spíše zaslechla, než že by přes přívaly vody oknem viděla, jak se kočár jejího otce dal do pohybu směrem k přístavu.

V duchu se usmála. Otec trpělivě čekal, než bezpečně vstoupila do dveří a teprve potom dal pokyn kočímu, který ji teď jistě posílal do horoucích pekel. Hrabě z Wavsbury jí po večeři nabízel, že může přespat v jeho sídle, ale ona raději přemluvila otce, aby ji vzal s sebou do Bristolu, i když to znamenalo přes dvě hodiny nepohodlné noční cesty kočárem. Stačilo, že se nechala umluvit k večeři samotné. Dcera námořníka se necítila v tak vznešené společnosti dobře a neodvážila se skoro otevřít ústa, aby neřekla něco nevhodného. Kapitán Flodden však dlouho naléhal. Jeho loď se opravovala v přístavu a on toužil využít jedné z mála příležitostí, aby strávil co nejméně času se svou rodinou. Přesto by Priscilla raději strávila večer s Alekem. Nejprve by mu pomohla s jeho prací, kreslení map ji bavilo a leccos od svého muže již pochytila, a potom...

Z myšlenek ji vyrušila tichá dutá rána a lehký úder do špičky střevice, jak zakopla

o cosi ležícího na zemi. Slyšela, jak se to něco kutálí po dřevěné podlaze, vypadalo to nejspíš na kožené pouzdro na mapy. Priscilla šla po paměti. Zнала velmi dobře pracovní a obchod svého muže, kterému je těžce nemocný Alec Roland starší před časem již definitivně předal. Opatrně došla ke stolku, na kterém, jak věděla, stál velký svícen a vedle něj křesadlo. Rozhodla se navzdory pozdní hodině posvítit si a riskovat klepy sousedů. Překvapovalo ji, že by její pořádkumilovný manžel nechal ležet věci jen tak na podlaze.

Dvakrát škrtla, než se jí podařilo zapálit knot svíčky. Když to dělala, cítila, že je ještě teplý. Alec tedy pracoval dlouho do noci. Mdlý plamen voskové svíčky ozářil kartografickou dílnu a Priscilla zděšeně vydechla.

V celé vždy tak úhledně uklizené pracovně vládl strašlivý nepořádek. Mapy jindy stočené a vyrovnané v policích ležely poházené po podlaze, některé byly napůl rozbalené nebo dokonce potrhané. Z Alekova pracovního stolu někdo smetl všechno jeho náčiní, drahé barevné inkousty teď vytékaly z rozbitých lahviček a špinily podlahu i listy papíru s rozpracovanými mapami. Hodiny, možná dny práce, přišly v okamžiku vniveč.

Priscillin pohled však přitáhlo cosi jiného a měla co dělat, aby neupustila svícen. Tubus, do kterého při svém příchodu kopl, se totiž zastavil o černý střevíc. Takový sama před měsícem pečlivě vybírala manželovi k narozeninám.

„Proboha, Alecu!“ vykřikla a vrhla se kupředu.

Alec Roland ležel na zádech zpola zakryt stojanem s hotovými mapami. Přes šaty měl ještě stále oblečenou plátěnou zástěru, kterou nosil při práci. I mihotavé světlo svíčky Priscille stačilo, aby uviděla další červenou skvrnu, která však určitě nebyla od inkoustu. Krev, která špinila čistě vydrhnutou podlahu, pocházela z široké rány na kartografově hrdle.

„Aleku, ne! Aleku!“

Priscilla padla na kolena vedle svého manžela a položila mu ruku na prsa. Srdce mu nebilo.

„Je mrtvý, paní Rolandová,“ ozval se za ní tichý ledový hlas.

Zprudka otočila hlavou. Nějaký muž vystoupil z úkrytu za velkou vystavenou mapou Nového světa, kde se musel ukrývat po celou dobu. Priscilla ho v šeru neviděla příliš dobře, ale podle hlasu musel být mladý, asi jakou ona, měl tmavé šaty a v pravé ruce držel něco lesklého.

Priscilla chtěla vykřiknout, ale hlas se jí zadrhl.

„Je mi to líto, paní Rolandová,“ pokračoval cizinec hlasem, který ale neprozrazoval žádnou takovou emoci. „Kdyby váš muž a jeho otec nebydleli ve svém obchodě, mohli žít. Kdybyste zůstala přes noc u hraběte z Wavesbury, i vy jste mohla žít.“

Volným krokem se vydal směrem k ní, ruku s dlouhou dýkou držel před sebou. Z Priscilly však v tu chvíli spadla otupělost, kterou doteď pocítovala. Tohle byl vrah jejího Aleka a teď chtěl zabít i ji. Vzpomněla si, jak jí jako malé otec vyprávěl dobrodružné příběhy o pirátech a předváděl souboje na šavle.

Bleskově se postavila a vyrazila těžkým svícnem proti cizinci. Šero se změnilo ve tmou, když svíčka zhasla. Muž stačil uskočit, ale sykl bolestí, jak mu horký vosk

vyspíchl do obličeje. Priscilla neváhala a vyrazila ke dveřím. Při tom se automaticky vyhnula stolu s vystavenými mapami. Cizinec však obchod neznal jako ona. Ozvalo se klení, tříštění dřeva a tupý úder o podlahu. To už byla u dveří a v dalším okamžiku na ulici.

Priscilla chtěla volat o pomoc, ale vítr a liják ji hned bral slova od úst. Potom si všimla černého koně, který navzdory dešti a bouřce stál trpělivě přivázaný pod schody. Musel tam být, už když vystupovala z kočáru, ale ve spěchu, když se běžela ukrýt před nečasem, ho nejspíš minula. Rozhodla se vsadit vše na jednu kartu, odvažala uzdu a vyskočila do sedla. Dobře vycvičené zvíře se nechalo otočit už na lehký pokyn uzdou. Priscilla nebyla nijak zvláště zkušený jezdec, ale na koni už seděla, a když ho pobídla patami, dal se do pohybu a rychle přešel do cvalu.

Koutkem oka zahlédla, jak se dveře jejich obchodu otevřely a ven vyšla temná postava. Vrah jejího muže pozvedl pistoli a pečlivě na ni zamířil. Když však stisk spoušť nic se nestalo, protože v lijáku mu zvlhl střelný prach. Než zmizela za zatačkou, ještě viděla, jak vztekle mrštil zbraní o zem, než zašel zpět do obchodu.

Hnala koně vpřed, pomalu se uklidňovala a Bristol nechávala za zády. Jejich obchod stál na kraji města a ona nyní ujížděla po silnici k jihu, po té kterou před nedávnou dobou přicestovala s otcem. Cestu do přístavu, rychle zavrhla. Její otec již byl jistě na své lodi a přístav byl v noci pro samotnou bezbrannou ženu příliš nebezpečný. Proto jen znovu pobídla patami koně. Hrabě z Wavesbury ji ochrání, podá zprávu jejímu otci a zařídí, aby Alekův vrah byl potrestán. Určitě lépe než úřady, kterým vše trvalo tak dlouho, když se záležitost netýkala někoho bohatého.

Silný déšť nepolevoval, ale Priscilla na něj nedbala a hnala koně dál. Dokonce skoro vítala, když jí studené kapky hnané prudkým větrem smývaly slzy z tváře. Začala ztrácet pojem o čase, jediné, na co se soustředila, bylo, aby se udržela v kluzkém sedle. Naštěstí kůň, kterého vzala nočnímu vetřelci, byl opravdu dobře vycvičený a určitě musel patřit někomu významnému. Nocí a nečasem ji nesl bezpečně, s jistotou zvířete, které je zvyklé i na bitevní vřavu.

Priscilla několikrát znejistěla, jestli se neztratila, ale vždy se nakonec zorientovala. Když před sebou konečně spatřila rozlehlou siluetu Wavesbury Hall, zdálo se jí, že musely uběhnout hodiny. Ve skutečnosti jí cesta trvala méně než polovinu času, který předtím strávila s otcem v kočáře. Znovu pobídla koně, který se již začínal chvět vyčerpáním, a zamířila k velké kované bráně. Celé panství halila temnota, aby také ne, mohlo být kolem třetí hodiny ranní, ale v domku nedaleko vrat se svítilo. Asi lampa nočního hlídače, pomyslela si Priscilla.

Náhle z ničeho nic z křoví u cesty vystoupil jakýsi člověk v dlouhém plášti, zastoupil jí cestu a natáhl se po uzdě.

„Hou, stůj, zatraceně!“ vykřikl hlasitě.

Priscillina koně nečekané zjevení polekalo a instinktivně před náhlou překážkou uhnul. To už se v sedle neudržela. Bláto na cestě se čvachtavě rozstříklo na všechny strany, jak do něj ztěžka dopadla. Rychle se zvedla na lokty a snažila se popadnout vyražený dech. Otočila se právě ve chvíli, když se znovu zablesklo. Muž, který způsobil její pád, se k ní rychlým krokem blížil. Blesk odhalil dlouhý kožený plášť

s vysokým límcem, který ho společně s třírohým kloboukem chránil před deštěm, a hlavně meč, který se muži objevil v ruce.

Priscilla se pokusila postavit, ale kotníkem jí projela ostrá bolest.

„Kdo je tam? Co se to tam, u všech čertů, děje?“ ozvalo se od brány.

I přes hučení deště zaslechla zaskřípění železných pantů.

„Pomoc!“ zakřičela, co nejhlasitěji dokázala. „Chce mě zabít!“

Nevěřila však, že by se k ní pomoc dostala včas. Brána byla ještě daleko a muž s mečem došel už jen na pár kroků od ní. Navzdory tomu, že se pokusila odplazit se bahnem pryč, náhle se tyčil nad ní s těžkým jezdeckým palašem nad hlavou. Priscilla zoufale zvedla ruce a zavřela oči.

Znovu zahřmělo.

Místo bolesti, kterou očekávala, zaslechla jen mlaskavý zvuk, jak vedle ní dopadlo něco těžkého.

„Už je to dobrý, děvče. Je po něm,“ uklidňoval ji kdosi. Mluvil anglicky, ale s těžkým přízvukem.

Priscilla zmateně otevřela oči, když jí uchopily něčí ruce. Viděla kolem sebe zamračené neoholené obličejy pod černými klobouky, ale také červené kabáty se žlutými doplňky, které rychle tmavly, jak je promáčel vytrvalý déšť. Zatočila se jí hlava a dál už nic nevnímala.

• • •

„Jak je na tom?“ zeptal se hrabě z Wavesbury u brzké snídaně, aniž by se obtěžoval vikomtu Risewellovi vysvětlovat, o kom vlastně mluví.

Pohyb v domě již brzy po ránu vikomta probudil, proto vstal a nikdo nic nenamítal, když se v jídelně připojil k hraběti, hraběnce a lady Mary. Nástěnné hodiny ukazovaly šestou, Risewell jen nevěřičně zakroutil hlavou a potlačil zívnutí.

„Je v pořádku,“ odpověděla lady Mary. „Jen má vymknutý kotník. Ale je prochladá a myslím, že utrpěla velký šok. Třásla se a vykřikovala cosi o nějakém Alekovi. Teď spí, dala jsem jí něco na uklidnění.“

„Alec Roland je její manžel, kartograf z Bristolu,“ vysvětloval Wavesbury.

Risewell konečně podle jména vytušil, o kom je řeč.

„Geralde?“ obrátil se hrabě na majordoma, který bez ohledu na časnou hodinu stál klidně u dveří a dohlížel na podávanou snídani.

„Mylorde?“ zeptal se bez mrknutí oka.

„Zaříd'te, ať mi připraví koně. Nechte vzbudit podporučíka Lindsaye. Doprovodí mě s šesti muži, kteří se nejlépe udrží v sedle. Uděláme si výlet do Bristolu.“

„Jistě, mylorde,“ lehce přikývl Gerald. „Zařídím to.“

„Mohu vás doprovodit, lorde Davide?“ zeptal se Risewell.

Hrabě si ho nedůvěřivě změřil. „Máte k tomu nějaký důvod?“

Vikomt pokrčil rameny. „Jestli se tu něco podezřelého děje, mohlo by to souviset se smrtí pana Bennetta.“

„Ráda bych jela také,“ ozvala se tiše ale rozhodně lady Mary. „Mohla bych být nápomocna.“

Zdálo se, že hrabě chce něco namítnout, ale pak to vzdal. Jen se obrátil na svou

zenu: „Elizabeth?“

„Já zůstanu. Pro tentokrát, drahý,“ odpověděla hraběnka s úsměvem.

„Slyšel jste, Geralde. Ještě dva koně. Jednoho s dámským sedlem.“

„Ale já můžu klidně jet...“ začala lady Mary, ale rychle zmlkla pod nevraživým pohledem svého nevlastního otce.

„Jistě, mylorde,“ přikývl znovu Gerald a důstojně odkráčel splnit rozkazy.

„Je Priscilla opravdu v pořádku, pane? Proč nepřišla s vámi?“

Kapitán Flodden v uniformě špinavé od mokrého popela stál naproti hraběti z Wavesbury a marně zatínal prsty na zdravé ruce. Risewell by se vsadil, že kohokoliv jiného by již držel pod krkem a třásl jím.

„Má poraněný kotník a byla vyděšená k smrti,“ odvětil Wavesbury.

Mimoděk se rozhlédl po spáleništi a po lidech, kteří prohledávali trosky.

„Zatím nám nebyla schopna říct nic kloudného a další cesta by ji jen přitížila,“ pokračoval hrabě. „Ale nějaký chlap ji chtěl zabít, než ho mí lidé zastřelili. Volala však manžela.“

„Našli jsme ve spáleništi ostatky dvou lidí,“ poznamenal Flodden již o něco klidněji. „Musí to být tedy Alec Roland a jeho starý otec. Nejdříve jsem si myslel, že je to... že to byla...“ Kapitán nebyl schopen větu dokončit.

„Promiňte, mylady. Čím se živil kapitánův zeť?“ zeptal se Risewell lady Mary tiše, aby nerušil oba muže v rozhovoru.

„Neznala jsem ho, ani jsem do dneška nevěděla, jak se jmenoval,“ odpověděla dívka. „Prý to byl kartograf. Kreslil mapy. Pracoval pro kapitána Floddena a díky tomu se seznámil s Priscillou“

„Námořní mapy? Kreslil i země?“ zeptal se Risewell. Něco ho napadlo.

„To nevím, lorde Risewelle,“ pokrčila rameny lady Mary. „Neznala jsem ho.“

„Christopher, prosím, mylady,“ řekl vikomt.

„Prosím?“ nechápala dívka.

„Pro vás Christopher, mylady,“ vysvětloval s úsměvem, který vždy považoval za neodolatelný.

„Jak myslíte, lorde Christophere,“ pokrčila však jen rameny lady Mary.

Risewell se jen usmál. „Omluvte mě na okamžik, mylady.“ Pomalu a opatrně, aby si příliš neušpinil své naleštěné střevice s pozlacenými přezkami, se vydal doutnajícím spáleništem k hraběti z Wavesbury a kapitánu Floddenovi.

„Promiňte, že vás vyrušuji,“ oslovil je, „ale nevíte, na čem pan Roland pracoval? Myslím, že by vražda a požár mohl souviset s jeho zaměstnáním.“

Oba muži na něj dlouze pohlédli, Flodden s podezřením, Wavesbury se zájmem.

„Co máte na mysli, lorde Risewelle?“ zeptal se hrabě. „Že tohle všechno někdo udělal kvůli nějaké námořní mapě?“

Vikomt pokrčil rameny. „Myslíte, že někdo způsobil takovou spoušť jen kvůli penězům nějakého kartografa?“

„Roland nebyl zdaleka chudý,“ opáčil Flodden popuzeně, „jinak bych mu svou Priscillu nedal.“

„Promiňte, kapitáne,“ začal se Risewell omlouvat. „Tak jsem to nemyslel, já jen...“

„Lord Risewell má pravdu, Jamesi,“ přerušil ho hrabě. „Nechtěl vás urazit. Ale celá ta tragická událost může mít složitější pozadí. Už jen ten muž, který musel sledovat můj dům a který paní Rolandovou napadl... To opravdu nebyli jen lupiči. Nevíte, na čem váš zeť zrovna pracoval?“

Kapitán si zdravou rukou prohrábl plnovous. „To bohužel nevím. Tak podrobně jsme o jeho práci nemluvili. Někdy ji se mnou sice konzultoval, naše řemesla spolu souvisí a on se zajímal o praktické využití svých map nebo o to, jak je vylepšit. Ale neukazoval mi každou, kterou kreslil.“

„Myslím, že ten vrah tu něco hledal,“ rozvíjel Risewell svoji teorii. „A ten požár měl zahladit stopy, když to našel.“

„Nebo to nenašel a jen doufal, že to oheň zničí,“ ozvala se lady Mary.

Bez ohledu na to, že si špinila lem své brokátové jezdecké sukně šedivým popelem, jí zvědavost nedovolila zůstat stranou.

„Můžeš mít pravdu, Mary,“ pokýval Wavesbury hlavou. „Nezbývá, než počkat, až se paní Rolandová zotaví natolik, aby nám to vše mohla osvětlit. A doufat, že bude vědět něco užitečného.“

Kopl vojenskou botou do napůl shořelého trámu, až se objevilo několik žhavých uhlíků.

„Ať už tohle udělal kdokoliv, nesmí mu to projít.“

• • •

Mary si znovu nedůvěřivě prohlédla neznámou osobu, která na ni hleděla z vysokého benátského zrcadla. Neubránila se srovnání s děvčetem, které vidávala ještě před třemi lety v hladinách amerických potoků a řek, když nabírala vodu pro vojenský lazaret. Obličej zůstal stejný, to ano, ale plátno, len a vlnu šatů porůznu posešívávaných z odložených vojenských uniforem nahradil pastelově modrý satén, mušelin a brokát vyšívávaný zlatou nití. Krinolína sice byla užší, než vyžadovala móda pro takto formální příležitosti, z toho jediného nebyla ochotná ustoupit, ale i tak měla pocit, že některými dveřmi bude muset procházet bokem. Ani vlasy jí nebyly povědomé. Ruse kaštanová barva ano, ale kvůli vysokému účesu, který držely elegantní perlami zdobené jehlice, se pomalu bála pohnout hlavou.

„Vypadáš úžasně,“ poznamenala za ní lady Elizabeth, zatímco jí zapínala zlatý náhrdelník.

„Děkuji, Beth. Kéž bych se tak i cítila.“

Oslovení bylo kompromis. Zatímco hraběti z Wavesbury se nakonec naučila říkat „otče“, u lady Elizabeth, která nevypadala a nebyla o tolik starší než ona, „matko“ nevládla nikdy. Nakonec se shodly na křestním jménu.

Nervózně si odkašlala. Navzdory událostem posledních dnů z plesu ke svým narozeninám cítila větší obavy. Napadlo ji, že možná by raději znovu čelila indiánským kulkám u Bushy Run než hodnotícím pohledům hostů oslavy, která měla přece patřit právě jí. Většinou jim nepřikládala valný význam, ale s překvapením si uvědomila, že na názoru jednoho člověka jí možná záleží více, než by si byla ochotná připustit. Vzpomněla si na zkoumavý pohled šedých očí za kulatými obroučkami i na lehký

sardonický úsměv...

Zakroutila prudce hlavou, aby se vzpamatovala.

„Pozor na účes,“ napomenula ji Elizabeth. „Je čas. Ani brzy ani pozdě. Půjdeme.“

Sluha jim otevřel dveře a obě se vydaly osvícenou chodbou k velkému sálu, ze kterého se již ozývala hudba. Mary si cestou dobře všimla vojáků, kteří stáli v pozoru u stěn. Uniformy jim zářily čistotou, knoflíky se jen leskly, a stejně tak i nasazené bodáky na hlavních nabitých mušket. Hrabě Wavesbury neoponechal nic náhodě. Dům byl sice plný cizích lidí, ale do soukromých komnat se nikdo nedostane, aniž by nenarazil na odhodlané strážce.

Dorazily k širokým dvoukřídlým dveřím a muži stojící po obou stranách jim je s úklonou otevřeli. Ale tohle nebyli sluhové. Mary se zdálo, že vojín Jenkins, kterému kdysi ošetřovala napůl ustřelené ucho, na ni spiklenecky mrkl.

Když vešla do sálu, hudba utichla a všichni hosté se obrátili jejím směrem. Mary na prázdno polkla, když měla udělat další krok. Elizabeth jí příliš nepomohla, protože nepatrně zpomalila a nechala oslavenkyni jít první. Ale nakonec to nebylo tak hrozné. Pomalu přešla sál a uklonila se, jak věděla, že se sluší. Hosté zatleskali, hudba začala hrát a páry, které se při jejím příchodu zastavily, se zase vrátily k tanci. Věděla, že nyní jí čeká přijímání gratulací a drobných dáreků. Drobných co do velikosti, ale často ne do ceny.

„Sluší ti to, Mary,“ ocenil její vzhled Wavesbury. „Vám oběma.“

„Lord Wavesbury má absolutní pravdu,“ doplnil Risewell, který stál vedle něho.

Museli spolu o něčem mluvit a Maryin příchod je vyrušil.

„Dovolte, abych vám gratuloval jako první k vašemu jubileu, mylady,“ pokračoval vikomt. „Také bych vám rád předal tento skromný dar.“

Když jí líbal ruku a podával dřevěnou kazetu, na rtech mu pohrával lehký úsměv. Mary se nemohla rozhodnout, jestli má být okouzlující nebo jízlivý. Ale oplatila mu ho, jak nejlépe zvládla.

„Děkuji vám, lorde Christophere.“

Přece jen byla zvědavá, když kazetu opatrně otvírala. Neubránila se, aby nevydechla překvapením. Pod víkem se skrýval stříbrný náhrdelník, náušnice a diadém, vše zdobené nebesky modrými safíry. Největší kámen vsazený do náhrdelníku mohl mít alespoň půl palce v průměru. Mary, která ještě před nedávnem vážila každé sousto, napadlo, že za takovouto sadu by dostala dost peněz na to, aby s nimi snadno vyšla do konce života.

„Věřím, že vám šperky budou perfektně ladit k vašim nádherným očím,“ poznamenal Risewell.

Mary se na něj podezřívavě podívala. To opravdu věděl, že má modré oči, když klenoty kupoval? Nebo si to nechal zjistit? Nebo si to snad pamatoval z jejich jediného setkání před lety?

Její další úvahy však přerušili další gratulanti.

„Ctihodný pán Gilbert Thorebourne, právník z Bristolu, s chotí,“ představil podle vizitky Wavesbury starší manželský pár.

Hubený muž v černém sametu jí hlasem, který se mu trásl, popřál k narozeninám

a jeho o něco mladší žena předala dar, hedvábný vyšívaný šál. Mary se na pana Thorebourneovi z nějakého důvodu cosi nezdálo, možná jeho chladné jakoby příliš mladé oči, ale neměla čas o tom dlouho přemýšlet.

Jako by Risewellovo blahopřání bylo signálem, objevovali se další a další gratulanti. Mary si cynicky pomyslela, že chtějí mít nejspíš nepříjemnou povinnost za sebou a dál se věnovat zábavě. Jen několik z nich projevilo nějaký opravdový zájem o její osobu nebo jí alespoň pohlédlo do očí.

Jen pár tváří z těch, které běžně nevidala, si udržela v paměti déle než pár vteřin, a to vesměs ne proto, že by v ní zanechaly dobrý dojem.

Pan Rollin Chapman, mladší bratr jistého Guse Chapmana se jí klaněl až k zemi, a když jí předával zlatý prsten, po očku, opatrně sledoval jejího nevlastního otce.

Manželé Raycraftovi, starší pár z Londýna jí darovali krásný šátek z čínského hedvábí. Když ho přijímala, paní Raycraftová se jí z ničeho nic zadívala do očí a pak se usedavě rozeštkala. Její muž ji musel rychle odvést.

„Něco jsem provedla?“ zeptala se Mary nejistě.

„Ne, není to tvá chyba. Asi jsi jí jen připomněla neteř,“ vysvětloval hrabě Wavesbury tiše. „Zmizela asi před čtrnácti dny, když zavraždili její komornou, a ani přes vypsanou odměnu nebyla nalezena. Myslím, že již není velká naděje, ale teď se tím netrap.“

Sir John Foy, syn bristolského smírčího soudce, ji dovedl k oknu, aby jí ukázal svůj dar, ušlechtilého jezdeckého koně. Přesto, že se s ní vysoký mladík snažil vést zdvořilou konverzaci, snad se pokoušel i flirtovat, cítila z něj podivný chlad. Také příliš nepomáhalo, že při tom těkal pohledem všude po místnosti, a ani na okamžik nepohlédl Mary do očí.

Kapitán Reginald Welford se prkenně uklonil, když jí líbal ruku, říkal „mylady“ a tvářil se u toho, jako by se dusil. Znali se, když ona byla markytánka a on poručík u Královských Američanů. Ošetřovala mu tehdy zranění indiánským šípem, ale příliš je to nesblížilo. Prorokoval jí, že z ní nikdy nebude víc než služka.

Ale až poslední dar způsobil, že na všechny předchozí zapomněla. Kapitán Flodden dorazil se zpožděním, protože byl u své dcery, která se stále ještě zcela nevzpamatovala. Proto k ní přistoupil jako úplně poslední.

„Není to dárek přímo ode mne a zcela jistě je absolutně nevhodný pro mladou dámu,“ vysvětloval, jako by se omlouval. „Přivezl jsem tu věc ze své poslední návštěvy Baltimoru.“

Pak jí předal kazetu z hlazeného týkového dřeva, o dost větší a těžší, než byla ta od Risewella. Ten jí nenápadně hleděl přes rameno, jako by doufal, že jeho dar zůstane nepřekonán.

Mary odklopila víko a překvapeně hleděla na malou pistoli s pažbou z leštěného javoru. Zbraň byla nezdobená, ale řemeslné provedení bylo dokonalé. Zůstala zírat na punc vyražený na zámku, propletené W a E. Poznala ho okamžitě. Dojetím se jí stáhlo hrdlo a po tváři jí stekla slza.

„Wend? Vy jste se setkal s Wendem, kapitáne?“

Flodden pokýval hlavou. „Nechtěl jsem vás tak rozrušit. Ano, potkal jsem čirou

náhodou pana Eckerta v Baltimoru. Neznal jsem ho, ale potřeboval jsem novou zbraň a známý mi ho doporučil. Nakonec jsem zjistil, že jste se... znali. Vyprávěl jsem mu o vás, jestli to nevádí. Večeřeli jsme spolu, s ním i s jeho...“

„S jeho ženou?“ nevesele se usmála a rychle se znovu uklidnila. „Musíte... musíte mi pak všechno říct, kapitáne,“

Zaklapla krabičku s pistolí a podala ji sluhovi, který shromažďoval i ostatní dary.

„Děkuji. Jak se ale daří vaší dceři?“ změnila raději rychle téma.

„Myslím, že lépe,“ odpověděl Flodden. „Ale zdá se mi, že jak se lepší její zranění, více si uvědomuje svoji ztrátu. Milovala svého manžela, mylady, a nenese jeho smrt dobře.“

Kapitán si uvědomil tázavé pohledy, které na něj všichni upírali.

„Ano, myslím, že po plese se jí můžeme zeptat, co si vlastně pamatuje. Sama vyjádřila přání pomoci k dopadení vrahů Aleca Rolanda i jeho otce a jejich předání spravedlnosti.“

„Určitě to neřekla takto,“ poznamenal Wavesbury věčně.

„Ne, pane, to skutečně ne,“ pokýval Flodden hlavou.

Zbytek večera Mary utekl rychle a na jeho konci si musela přiznat, že se vcelku vydařil. Milovala tanec a už si zvykla i na formální styl šlechtických plesů. Hrabě Wavesbury na orchestru nešetřil a ten nyní udivoval obecnostvo nejnovějšími módními skladbami od Johanna Christiana Bacha. Jak se od Mary čekalo, vystřídala řadu tanečnicků, ale až později si uvědomila, že možná více než na polovinu tanců byl jejím partnerem vikomt Risewell. Když se hosté začali před půlnocí loučit a rozcházet, tvář německého puškaře Wenda jí již dávno zmizela z mysli.

Přesto, že se cítila unavená – možná víc než po krvavých bitvách, kdy strávila celé dny prací v polním lazaretu – když se poslední gratulant rozloučil, vydala se nejkratší cestou do pokoje, kde odpočívala Priscilla Rolandová. Nevěděla vlastně proč, ale celá hořela zvědavostí. Její nevlastní otec s vikomtem Risewellem a kapitánem Floddenem ji však předešli. Z pootevřených dveří slyšela tichý hovor.

„Půjdu se ještě podívat na děti,“ poznamenala lady Elizabeth, která ji doprovázela. „Dobrou noc, Mary.“

„Děkuji za nádherný večer, Beth,“ odpověděla. „Dobrou noc.“

Když vešla do pokoje, uslyšela, jak právě Priscilla Rolandová říká:

„... možná, pomáhala jsem s většinou Alekových map.“

Priscilla strávila většinu dne spánkem, proto vypadala odpočatě, ale temné kruhy od dlouhého pláče pod jejíma očima Mary neunikly. Tiše, aby nerušila, usedla do křesla vedle Risewella. Jenže zapomněla na své plesové šaty a velrybí kostice v její krinolíně vydaly zvuk, jako by šlápla kočce na ocas. Všichni čtyři na ni obrátili oči.

„Neměla bys už jít spát?“ zeptal se hrabě na oko vyčítavě.

„Omlouvám se,“ ošila se. „Už budu jako myška.“

„Kde jsme to byli? Ano. Jestli váš manžel nepracoval pro někoho podivného, paní Rolandová, ...“ pokračoval Risewell.

„Někoho zvláštního nového.“

„Alec kreslil nové mapy nebo opravoval a doplňoval starší. Pracoval většinou pro námořníky,“ vysvětlovala Priscilla. „Kapitány a námořní důstojníky. Některé jsme znali, ale někteří Bristolem proplouvali poprvé. Mnozí z nich ani nebyli Angličané.“

„Promiňte, Priscillo,“ napadlo náhle Mary. „Nekreslili jste i něco jiného, než jen námořní mapy.“

„Na to už jsme se ptali, než jsi přišla,“ jemně ji napomenul Wavesbury. „Prý jen pár ozdobných map na zeď. Nic zásadního.“

„Hrabě má pravdu, mylady,“ přisvědčila Priscilla. „Jen ozdobné věci, kde nešlo tolik o přesnost, ale aby se na ně hezky koukalo. Kudrlinky, barevné kopce, ozdobné domečky, a tak. V tom jsem byla dobrá... lepší než Alec.“

Zarazila se, jak se jí oči znovu zalily slzami. Ale Mary již byla myšlenkami dále a Risewell uvažoval stejně.

„Město?“ vyhrkli oba současně.

„Omlouvám se, mylady,“ řekl Risewell. „Malovali jste plán Bristolu, paní Rolandová?“

Priscilla na oba zmateně pohlédla. „A... ano. Dokončili jsme nedávno plán Bristolu. Ozdobný pro jednu kavárnu, spíš obraz než opravdovou mapu. Takové podniky jsou teď mezi panstvem v módě. Tahle patří nějakému panu Morvellovi. Platil dobře a předem. Myslím, že mu ji Alec již předal, ale jistá si tím nejsem.“

„Myslíte, že by to mohlo souviset?“ zeptal se hrabě Risewella. Nezněl příliš přesvědčeně.

„Možná,“ přikývl Risewell. „Může to být stopa. Určitě bych rád tu mapu viděl. Mám jisté podezření, ale nechci tu zatím rozvádět nějaké divoké teorie.“

„Jak myslíte,“ přikývl Wavesbury. „Můžete zítra doprovodit mne a kapitána Floddena na cestě do Bristolu. Mám tam nějaké řízení v kanceláři správce přístavu.“

„Také pojedu s vámi,“ ozvala se Mary z ničehonic.

„Proč ty, smím-li být tak smělý?“ pozvedl hrabě obočí. Jeho hlas zněl zvědavě, jako by ho Maryina odpověď měla pobavit.

Na pár vteřin se zamyslela. „Takový podnik navštěvují hlavně páry. Lord Christopher se mnou bude působit méně nápadně.“

Wavesbury jen pokývl hlavou. „Umiš to lépe. Ale proč ne? Vyznáš se v Bristolu a nebezpečí by vám hrozit nemělo. Zvláště, když s vámi jako sluha pojedou jistý vrchní seržant. Večer vás pak vyhledám. Doufám, že se mohu spolehnout, lorde Risewelle, že na mou dceru dohlédnete jako pravý gentleman?“

„Samozřejmě,“ odpověděl vikomt s úsměvem, zatímco si snažil nevšímat Maryina vyčítavého pohledu. „Bude mi velkou ctí jí pozvat na kávu nebo horkou čokoládu.“

„Mohu vám nebo pánovi nabídnout ještě něco sladkého?“ zeptal se úslužně číšník v tmavomodré zlatem zdobené livreji poté, co postavil před Mary šálek s horkou čokoládou a kouřící arabskou kávu před vikomta Risewella.

Ten se přes malý stůl v elegantní kavárně na hlavní bristolské třídě tázavě podíval na svou partnerku, pak zakroutil hlavou a podal obsluze několik mincí. „Díky, bude to vše.“

Za oknem, ze kterého byl nádherný výhled na bristolský přístav, se večerní slunce zvolna ztrácelo za obzorem. Tisíc drobností nakonec odložilo výlet do města až na odpoledne, ale nyní již konečně seděli oba v Morvellově kavárně, zatímco McAutie na ně čekal přes ulici v o dost méně okázalém podniku.

„Mapa tedy již byla předána,“ poznamenala Mary.

Velký plán města byl jen obtížně k přehlédnutí. Barevně provedená mapa zabírala velkou část stěny, u které seděli.

„Myslím, že jsme tu zbytečně,“ poznamenal Risewell. „I když kávu mají dobrou. Ale pochybuji, že by kvůli tomuhle někdo vraždil.“

Dílo, které je sem přivedlo, bylo opravdu spíš pro ozdobu. Umně vyvedený bristolský přístav a přilehlá část města hrál všemi barvami, autorka si dala záležet na detailech kotvicích lodí i významných městských domů, ale takové malované drobnosti znesnadňovaly nějaké praktické použití.

Mary si s pobavením všimla, jak Risewell automaticky přerovnal shrnutý ubrousek, který zřejmě dráždil jeho smysl pro pořádek, pak ji za ním zaujalo cosi jiného na mapě.

„Promiňte, pane,“ oslovila procházejícího číšníka. „Taková hezká mapa. Co se s ní přihodilo?“

Překvapeně se na ni otočil, možná zaskočen jejím přízvukem.

Rychle se mu však vrátil jeho profesionální nadhled a distingovaně odpověděl: „Nehoda, madam. Nějaký gentleman zakopl a rozlil kávu. Máte pravdu, je to škoda.“

Vikomt již také hleděl na hnědou skvrnu, která byla skoro celá skryta za jejich stolem.

„Možná by to šlo opravit,“ poznamenal nevinně.

Číšník jen pokýval hlavou. „Ano, pan Morvell se o tom zmínil. Ale po tom nešťastném požáru Rolandovy dílny to asi bude muset počkat.“

„Znám dobře paní Rolandovou,“ odpověděla Mary s bezelstným výrazem. „Můžu jí tu mapu dovézt a za den dva by byla zpět.“

„S tím vás přece nemohu obtěžovat, madam,“ odvětil číšník.

„Nesmysl,“ vložil se do hovoru Risewell, protože moc dobře věděl, co si od toho Mary slibuje. „Náš sluha čeká venku. Není to žádné obtěžování.“

„Je to od vás laskavé, ale budu se muset zeptat pana Morvella. Za okamžik jsem zpět.“

Netrvalo dlouho a číšník se vrátil v doprovodu staršího úctyhodně působícího muže se zbytkem šedivých vlasů a zlatým cvikrem na nose.

„James mě informoval, že máte zájem o mou mapu, panstvo,“ oznámil, když se oběma uklonil.

Risewell usrkl kávu a odpověděl. „Nikoliv, pane Morvelli. Nabízeli jsme, že ji vezmeme k paní Rolandové, která by ji mohla opravit. Nakonec je to její dílo.“

Kavárník tázavě pozvedl husté obočí. „Paní Rolandová...ehm... nepřišla k úhoně při tom strašném požáru?“

Mary začínala být netrpělivá „Je hostem mého otce, hraběte z Wavesbury. Ručím vám za to, že mapu dostanete zpět.“

„Komtese z Wavesbury bych svěřil i cennější věci, než je nějaké pomalované plátno,“ nepatrně se usmál Morvell. „Vím, že paní Rolandová je dcera jednoho z důstojníků pod velením vašeho otce, mylady. Dobrá tedy a velmi vám děkuji za pomoc. Jesi, zabalte tu věc. A neobtěžujte panstvo placením.“

• • •

Vrchní seržant McAutie si ťukl korbelem se svým společníkem a poté naráz vypil přes polovinu výborného místního piva.

„Todle není zlá služba, seržante,“ poznamenal desátník Alwyn Cadwallader, když si také pořádně zavdal hořkého nápoje.

„Venku už je tma,“ řekl nepřítomně McAutie a ukázal špinavým oknem hospody ven na ulici, „mladá mylady s tím Risewellem snad už budou hotoví, ať už tam kutí bůhvíco.“

„Mylady! Není to tak dávno, co mi šila ránu tomahavkem,“ zasmál se Velšan.

„Moc si nedovoluj,“ napomenul ho seržant, „teď je z ní lady a Bůh jí to přeje.“

Cadwallader zvedl ruce, jako by se vzdával. „Šak já jí to přeju, seržo.“

„Nebud' dr... drz... drzej, ty... ty velšsk...“ chtěl ho McAutie žertem pokárat, ale náhle nemohl větu dokončit.

Pletl se mu jazyk, před očima se mu dělaly mžitky a desátníkův obličej měl jako v mlze.

„Jste v cajku, seržante?“ ptal se Cadwallader pojednou vážným hlasem. „Jako by... jako byste... Co to...? Zatra...?“

McAutie viděl, jak se Velšan předklonil a vzápětí mu hlava padla na špinavou desku hospodského stolu. Okamžitě začal hlasitě chrápat. Sám se marně pokusil postavit, ale zatočila se s ním země a musel si znovu sednout. Jen obtížně se soustředil, ale i tak se s podezřením podíval na dva prázdné korbele, které zatím nikdo neodnesl.

Zamřčeným zrakem znovu pohlédl na ulici, aby spatřil lady Mary a vikomta Risewella, jak opouští Morvellovu kavárnu. Mladý lord nesl nějaký dlouhý předmět zabalený v plátně.

McAutie poháněný jakýmsi nejasným pocitem povinnosti v zastřené mysli sebral veškerou sílu a vrávoravě se postavil. Poté se nejistě vydal na ulici. Ve dveřích se střetl s nějakým mužem. Nejprve si McAutie myslel, že se prostě náhodou srazili a trvalo mu několik vteřin, než mu došlo, že se ho chlap snaží zadržet namíste. Obrovský seržant jako by mimochodem máchl pěstí, muž odlétl na ulici, kde přistál na dlažbě a už nevstal.

„Co se děje? Co je to s vámi, vrchní seržante?“ uslyšel dívčí hlas, ale zněl jakoby z velké dálky.

Nechápal, jak mohl přehlédnout velký černý kočár tažený čtyřspřežím vraníků. Možná si pro něj přišla samotná Smrt, dokonce se mu zdálo, že na kozlíku sedí postava v černé kápi s kosou v ruce.

Ale necouvl ani o krok, ani když se otevřela dvířka a ven vyšly další čtyři rozmazané temné postavy. Snad andělé smrti, nebo její posluhovači.

„Nebojím se vás!“ vykřikl vzdorně. „Už dlouho se známe!“

Jeden z nich se ho pokusil uchopit, ale McAutie se mu vytrhl a ohnal se po něm.

Byl však pomalý a jeho pěst zasáhla jen vzduch. Smrt po něm máchla kosou, ale ozvalo se jen ostré prásknutí a on ucítil palčivou bolest na rameni.

Všiml si, že další nejasné přízraky popadly lady Mary s vikomtem Risewellem, a i přes to, že se oba vzpouzejí a nesrozumitelně křičí, je vlečou ke kočáru.

McAutie zafuněl jako rozzuřený býk a vyrazil proti svému protivníkovi. Tentokrát se trefil. Další ho popadl za rameno, ale i tak cítil, jak drtí nos a na ruce mu ulpělo něco teplého. Odměnou mu bylo bolestivé zaječení.

Jenže to už většina příznaků zmizela i s lidmi, které měl chránit. Ozvalo se další zapráskání a temný vůz se dal do pohybu. McAutie se za ním chtěl rozběhnout, ale nohy ho odmítaly poslouchat. Ještě mimoděk pořádně praštil skučící temnou postavu, než se zhroutil vedle ní.

Křik kolemjdoucích a přibíhajících lidí už neslyšel.

• • •

Mary se marně očima pokusila proniknout tmou uvnitř kočáru. Dva z jejích únosců ji pevně drželi, zatímco vůz uháněl tryskem večerními ulicemi. Zatím ji nespoutali, ale roubík nasadit stačili. Jen nežetelně vnímala Risewellovu postavu zhroucenou na sedadle. Matně si pamatovala, že jeden z mužů v černém ho udeřil obuškem do hlavy. Doufala, že je jen v bezvědomí.

Znovu se pokusila svým únoscům vykrotit.

„Seď klidně, nebo taky dostaneš,“ okřikl ji jeden z dvojice, co ji držela.

„Chovej se jako gentleman, Same, držíš dámu,“ napomenul ho další, ale nezdálo se, že by myslel svoji poznámku úplně vážně. „Jak jsi na tom, Artie?“

„Ten bastard mi přerazil nos,“ odpověděl tázaný huhňavě. „Zatraceně, měl bejt úplně mimo. Dostal dávku, že by to porazilo pivovarskýho koně.“

„Měls eště kliku,“ odvětil ten, co se ptal. Možná vůdce, pomyslela si Mary. „Todd tam zůstal. Myslim, že mu ten chlap zlámal žebra.“

„Jasperovi se to nebude líbit,“ poznamenal někdo další. „Todd může něco vykecat.“

„Ví houby,“ odsekl velitel, „a bůhví, jestli se vůbec probere.“

Mary se mezitím povedlo vyplivnout šátek, kterým jí ve chvatu ucpali ústa.

„Kam nás vezete?“ skočila jim do řeči.

„Ticho tam,“ rozkázal jí znovu Sam a ihned vrátil roubík na místo.

„Nechte se překvapit a užívejte si projížďku, mylady,“ odpověděl velitel posměšně. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

• • •

Hrabě David z Wavesbury netrpělivě sebral z ruky jednoho z členů městské milice vědro plné ledové vody a vychrstl jeho obsah do tváře bezvědomého raněného s provizorně obvázaným hrudníkem. Ten zasténal, otevřel oči a pohlédl na oba zamračené uniformované muže, kteří se nad ním hrozivě tyčili.

„Kam jste odvěkli mou dceru?“ zeptal se hrabě. „A vikomta Risewella?“

Nechal před tím únosce i vrchního seržanta McAutieho s desátníkem Cadwalladerem, kteří se také ještě neprobrali, přenést do budovy místního magistrátu, protože na místě přepadení se mezitím shromáždil menší dav. S kapitánem Floddenem se

pokoušeli nejprve zjistit, co se stalo, ale většina místních nic nevěděla. Jen číšník z kavárny zahlédl oknem bitku a únos.

„Mluv! Co jste s nimi udělali?“ pobídl ho Wavesbury.

Zatčený únosce na něj však jen vzdorně hleděl. Seržant v červené uniformě s šedivým vyložením místní milice přistoupil blíž a rozpráhl se k ráně pěstí.

„Ne, seržante,“ zastavil ho hrabě. „Má zlámaná žebra. Mohl byste ho zabít a já ho potřebuji živého. Že mám pravdu?“

S těmi slovy sebral ze stolu dřevěný obušek a zatlačil jím zajatci na ovázaný hrudník. Ten zaťal zuby, ale i tak sykl bolestí a v očích se mu dokonce objevily slzy.

„Bolí?“ zeptal se Wavesbury s nemilosrdnou ironií v hlase. „Mluv! Mluv nebo bude o hodně hůř.“

„Já... já nevím přesně, kam je odvezli,“ vypravil ze sebe raněný. „Já tomu nevelel. Vím jen, že někam do Londýna.“

„Londýn je největší město na světě,“ opáčil hrabě nespokojeně a potěžkal obušek. „Kdo tě najal?“

„Jmenoval se Marten. Jasper Marten,“ dostalo se mu vcelku rychlé odpovědi, která mu však příliš nepomohla.

„Martena znám, mylorde,“ ozval se překvapeně seržant milice. Když na něj Wavesbury i kapitán Flodden tázavě pohlédli, pokračoval. „Byl to zloděj a vrah. Zatkli jsme ho, letos o dožínkách to budou dva roky. Myslel jsem, že ho pověsili. Určitě měl dostat provaz.“

„To mohl být jiný Marten, seržante,“ namítl Flodden.

Milicionář pokrčil rameny. „Pamatuju si lidi, co zatýkám, patří to k mojí práci, kapitáne. Zvlášť takovýhle zvířata. Marten byl vysokej hubenej chlap. Měl malou jizvu na bradě, asi vod nože. Co, ty šmejde? Byl to ten chlap, co ti zaplatil?“

„Jo, pane, to by moh bejt von,“ odpověděl teď již ochotně raněný.

„To už je alespoň něco,“ poznamenal Wavesbury zamyšleně, „co jsi měl...“

„Zatraceně... zatraceně, co se to se mnou stalo?“ ozval se z jedné pryčny hluboký zmatený hlas. McAutie se pomalu posadil a při tom si dlaněmi třel spánky.

„Něčím vás uspali, vrchní seržante,“ odpověděl hrabě. „Co si vlastně pamatujete?“

„Já... Seděli jsme s Cadwalladerem v hospodě naproti Morvellově kavárně,“ odpověděl McAutie s námahou. „Měl jsem jen jedno, možná dvě piva. Pak už to mám jako v mlze. Černý koně, smrt, přízraky, křik. Zatraceně! Mary! Ty bastardi unesli lady Mary!“

„Ano, seržante,“ odvětil Wavesbury zklamaně, „vypadá to, že nám také moc nepomůžete.“

McAutie smutně pokýval hlavou, ale pak si ťukl na čelo. „Ale někdo nám musel dát do piva to svinstvo, pane. Pamatuju si tu holku, co tam vobsluhuje. Musela to bejt buď vona nebo hostinskěj. Jinak by spala celá hospoda.“

„Konečně něco! Dobrý nápad, seržante,“ ocenil hrabě. „Rozdělíme se. Kapitáne, vypravíte se za soudcem a zjistíte, co se dá o tom záhadném Martenovi. Třeba proč už dávno nevisí. Vrchní seržante, vrátíte se do té putyky a důkladně hostinského i tu dívku vyslechnete. Věřím, že nebudete brát zbytečné ohledy.“

„Aye, pane,“ zasalutoval velký horal.

„Já vyrazím tryskem do Londýna,“ pokračoval Wavesbury. „Co já vím, třeba budu mít štěstí.“

„Sám proti pěti nebo šesti, pane?“ namítl Flodden.

„Risknu to,“ nenechal se hrabě odradit. „Seržante, kapitáne, když něco zjistíte, dáte mi vědět do mého londýnského domu. Někdo tam už bude vědět, kde mne najít.“

Pak se obrátil na místního seržanta. „Vy zkuste udržet tohoto člověka zatím při životě. A kdybyste se od něj něco zajímavého dozvěděl, řekněte to někomu z mých lidí. Odměna vás nemine.“

„Rozkaz, pane,“ přikývl milicionář a oči se mu chtivě zaleskly. „Nemusíte se bát.“

Když si Wavesbury bral plášť a klobouk, jako by si ještě na něco vzpomněl: „Než vyrazím, napíši ještě dopis. Až se desátník Cadwallader probere, doručí ho Elizabeth.“

• • •

Mary počkala několik vteřin po odchodu jejich únosců, pak s povzdechem několikrát udeřila bezvědomého Risewella dlaní do tváře.

„Proberte se, lorde Christophere. Tak už se proberte.“

Její snaha byla odměněna, když vikomt několikrát zasténal a pak otevřel oči.

„Kde... Kde to jsme?“

„Bůhví,“ pokrčila dívka rameny. „Na konci cesty nám zakryli oči černými kápmi. Sundali nám je až tady.“

„Nám?“ zeptal se Risewell stále zmateně.

„Aye,“ přikývla Mary. „Asi se báli, že bezvědomí jen hraje. Ale snad to znamená, že nás chtějí raději nechat na živu.“

Vikomt se opatrně s hlavou v dlaních posadil a rozhlédl se kolem. Mary mu podala spadlé brýle, které si hned nasadil.

„Děkuji, mylady. Nevypadá to tu jako v nějakém zločineckém doupěti. Spíše jako v domě nějakého šlechtice.“

Měl pravdu, byli v pokoji honosně zařízeném dubovým čalouněným nábytkem, podlahu pokrýval vysoký perský koberec a stěny vyřezávané táflování. V místnosti však nebyla pořádná okna, světlo sem pronikalo pouze několika světlíky, umístěnými skoro až pod stropem.

Risewell zvolna vstal z gauče a vydal se k jedněm ze dvojích dveří, které z pokoje vedly, k těm otevřeným.

„Je tam ložnice,“ poznamenala Mary. „Ty druhé jsou zamčené, tudy nás museli přivést.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Risewell, „ale celé to tu vypadá podivně. A ten zvláštní pach. Určitě nejsme nikde na venkově. Možná...“

Jeho další úvahy přerušilo tiché zaklepání na dveře. Oba na ně současně pohlédli.

„Dále,“ řekl vikomt bez váhání.

Jako by mohl ovlivnit, kdo vstoupí a kdo ne, pomyslela si Mary pobaveně. V zámku zarachotil klíč, dveře se otevřely a dovnitř vešli tři muži.

Dva byli na první pohled jen stráže. Velcí, silní, neoholení, v hrubých špinavých

šatech a ozbrojení pistolemi a tesáky. Oba také vstoupili v uctivém odstupu za třetím a zůstali stát u dveří.

Ten poslední došel k jednomu z křesel a důstojně se posadil. On se do luxusního prostředí pokoje na rozdíl od svých nohsledů hodil. Oblečený byl v honosném modrofialovém brokátovém kabátci bohatě protkávaném zlatem, a s ním sladěné vestě. Ta byla tolik vyšívaná zlatou nití, že se zdálo, jako by zářila vlastním světlem. Pěstěné ruce s prsteny s drahokamy všech barev a velikostí opíral o hlavici vycházkové hole, ve které byl vetknutý alespoň dvou set karátový diamant. Ozbrojený byl jen lehkým kordíkem s dalším velkým drahým kamenem na jílcí.

Ale byla to jeho tvář, která zaujala Mary nejvíce. Neměl klobouk ani paruku a lehce vlnité blond vlasy po ramena a modré oči patřili možná nejkrásnějšímu muži, jakého za svůj život potkala. Byl to dokonalý Adonis, sen každé ženy. Pak mu však znovu pohlédla do hlubokých očí a svůj první dojem rychle přehodnotila. Už takové předtím viděla, u prostých vojáků, kteří časem končili na šibenici, nebo u boháčů, u kterých nikdo nevěděl, kde ke svému bohatství přišli. Byly to oči zcela bez emocí, bez jakékoliv empatie. Oči muže schopného bez výčitek těch nejhorších zvěrstev. Také si uvědomila, že ty oči již spatřila.

„Thorebourne. Byl jste na mé oslavě,“ vydechla sotva slyšitelně.

Jen lehce přikývl a zrovna otevíral ústa, aby své nedobrovolné hosty oslovil, když se dveřmi ozval zoufalý ženský výkřik. Zvedl pravou ruku z hole, pokynul jednomu ze svých lidí a ten rychle zavřel.

„Mylady, mylorde, zdravím vás ve svém skromném sídle,“ pronesl konečně s okouzlujícím a současně zcela neupřímným úsměvem. „Je mi ctí se s vámi setkat osobně.“

„Mohu vědět, kdo jste a proč jste nás unesl?“ zeptal se Risewell přímo.

„Můžete mi říkat Valentin, pro vás pan Valentin, lorde Christophere,“ odpověděl, pak dlouze pohlédl na Mary. „Vy, drahá komteso, mi můžete říkat, jak chcete.“

Ta jen němě přikývla. Navzdory jeho vzhledu se musela velmi přemáhat, aby se odporem neotřásla.

„Bohužel se obávám, že budete po nějaký čas mými hosty,“ pokračoval Valentin.

„Záleží jen na vás, jak příjemný nebo nepříjemný tu váš pobyt bude.“

„Co po nás tedy chcete?“ nevydržela Mary.

„Po vás nic zvláště složitého, má milá. Napišete svému nevlastnímu otci. Jen ho informujete, že jste v pořádku, že vám nic nechybí, a můžete ho ode mne pozdravovat. Až uběhne nějaký čas, vrátíte se k němu a na všechno to nepohodlí zapomeneme. Když to uděláte, zařídím, aby váš pobyt tady byl co nejméně nepohodlný.“

Na pár vteřin umkl, pohodlněji se posadil a obrátil se na Risewella.

„U vás je to ještě jednodušší, vikomte. Stačí, že budete nějakou dobu využívat mé pohostinnosti. Samozřejmě od vás jako od gentlemana očekávám, že přispějete na výdaje za své ubytování. Kolik to bude, vás budu informovat časem.“

Mary sebrala všechnu odvalu a vzdorně se podívala do jeho ledových očí. „A co když odmítneme ustoupit vašemu vydírání?“

Valentinův výraz ztuhl a chladně odpověděl: „Jak jste si možná všimli, vikomtu

Risewelovi bylo v posledních dnech ukládáno o život. Já netrvám na jeho přítomnosti zde, pouze na jeho nepřítomnosti jinde. Toho lze docílit různými způsoby. A co se vás týče, má drahá mylady, pouze bych vám byl nucen zajistit jiné ubytování. V mém rozsáhlém majetku je i několik zábavních podniků, které navštěvují klienti, kteří vyžadují, řekněme, velmi neobvyklá povyražení. Ujišťuji vás, že po týdnů nebo dvou strávených v takovém zařízení byste mi napsala nebo podepsala úplně cokoliv.“

Na okamžik přestal mluvit, aby nechal své výhrůžky zapůsobit. Pak se znovu zařívě usmál a pokračoval: „Ale jsem si naprosto jistý, že se oba budete chovat rozumně, jak se na urozené lidi sluší, a nepřinutíte mě k tak barbarským opatřením. Zatím odpočívajte, nechám vám donést nějaké občerstvení. Než mí lidé připraví pro komtesu z Wavesbury komnatu, můžete si mé návrhy promyslet.“

„Co tím myslíte?“ nechápala Mary.

„Za koho mne máte, má drahá?“ zasmál se Valentin nahlas, zatímco vstával z křesla a odcházel. „Přece by bylo krajně nevhodné, kdybych nechal bydlet mladou dámu bez doprovodu společně s mladým gentlemanem.“

Kývnutím je oba pozdravil, a aniž by čekal na odpověď, se svými lidmi v zádech opět své zajatce opustil.

• • •

Vážený soudce Samuel Foy netrpělivě čekal, než byl kapitán James Flodden spolehlivě z doslechu za zavřenými dveřmi. Teprve pak zazvonil na zvonek, který měl před sebou položený na stole. Jeho syn přišel ze sousedního pokoje takřka okamžitě.

„Zatracený námořník,“ ulevil si soudce.

„Co chtěl? Věděl snad něco?“ zeptal se John Foy zdánlivě klidně, ale jeho otec ho znal příliš dobře.

„Věděl o Martenovi,“ odvětil Foy starší. „Něco nevyšlo. Někdo musel mluvit. Ten prokletý Wavesburyho poskok ví, že Marten žije. Vyptával se, jak je možné, že unikl šibenici a ten toho hned tak nenechá. Je jako starý ohař, kterého pán pustil po letech ze řetězu.“

John se ušklíbl, ale raději nic neříkal. Jeho otec nemusel vědět, že Floddenova snaha měla osobnější motivaci, než jen loajalitu ke svému chlebovárci. Přesto si však příliš nevyčítal, že zabil Aleka Rolanda s jeho nemohoucím otcem a poté spálil jejich dům.

„Zjistím, kdo mluvil,“ řekl místo toho.

„Ne,“ zakroutil hlavou soudce. „Ty musíš do Londýna za Valentinem. Varovat ho, že mu hrozí nebezpečí. Musí Martena uklidit, stáhnout se a na čas omezit své podniky.“

Foy mladší mlčel, zdálo se, jako by váhal. Záhadný muž, který si nechával říkat pouze Valentin, byl nebezpečný i na zločineckého vůdce. Ti, kteří se mu znelíbili, nežili dlouho ani šťastně. Navíc měl styky, které mu mohl závidět ne jeden šlechtic.

„Nemusíš se bát,“ uklidňoval ho otec, protože pochopil, na co myslí. „Valentin nás potřebuje, tak jako my potřebujeme jeho. On to moc dobře ví.“

„Jak myslíš, otče,“ přisvědčil John, ale stále nervózně tékal očima po místnosti. „Vyrazím okamžitě.“

„Vyzraz,“ souhlasil Samuel Foy. „Napíšu mu dopis, aby věděl, že naše plány se nemění. Zeptám se ho, jestli je ta zatracená mapa v bezpečí.“

• • •

„Napíšu ten dopis, co po mě ten člověk chce,“ prohlásila Mary zamyšleně, když jejich věznitelé zmizeli za zavřenými dveřmi.

„To je od vás správné, mylady,“ poznamenal Risewell. „Ten muž vypadal vcelku rozumně. Možná se s ním bude dát vyjednávat.“

„Myslím, že dokážu do dopisu schovat vzkaz pro otce,“ pokračovala dívka, jako by ho neposlouchala.

„Ale, mylady,“ zvýšil vikomt trochu hlas. „Valentin ho bude jistě číst. Když si něčeho všimne, mohl by vám ublížit.“

„Nechte si tu mylady, Christophere,“ pohlédla mu odhodlaně do očí. „Jmenuji se Mary. Jak říkáte vy Angličané, teď jsme na jedné lodi.“

„Ale to se neho—“ začal, ale ona ho nenechala domluvit.

„Stejně nevěřím, že by nás jen tak pustil na svobodu. Proč by to dělal? Jsme příliš velké riziko. Poznala bych ho kdekoliv.“

„Protože je to takový fešák,“ opovržlivě si odfrkl Risewell.

Kvůli jeho bezcitným očím, pomyslela si Mary, ale na hlas to neřekla. Místo toho pokračovala: „Jsem přesvědčena, že když se o nic nepokusíme, na konci nás tak jako tak čeká smrt.“

Vikomt chtěl možná ještě něco namítat, ale byl vyrušen tichým zaklepáním a vzápětí se dveře znovu otevřely. Dovnitř vešla nějaká dívka v prostých černobílých šatech, jaké nosí služebné, a v ruce držela podnos s konvicí s čajem, dvěma šálky, ale také s několika listy papíru, perem a kalamářem.

„Jídlo přinesu za okamžik, madam, pane,“ řekla šeptem, jako by se omlouvala.

Mary se na ni teprve nyní podívala pořádně. Služka mohla být zhruba v jejím věku, dokonce měla i podobnou barvu vlasů a očí. Asi by za normální situace byla i velmi hezká, ale nyní její obličej hyzdil dlouhý zarudlý šrám táhnoucí se šikmo zleva od brady přes rozbité rty až nad pravé oko. Mary by se vsadila, že dívku někdo poranil jezdeckým bičikem. Oči měla celé zarudlé od pláče. A nejen od pláče. Mary strávila většinu života u armády, vídávala občas u žen ve vypleněných osadách podobné prázdné, skoro bezduché pohledy a tušila, čím si asi musela projít.

„Jak se jmenuješ, dítě?“ zeptal se Risewell starostlivě. I on si všiml jejího zbledovaného stavu.

„Jenny. Jenny Raycraftová, mylorde,“ odpověděla opět skoro neslyšně. „Omluvte mě na okamžik.“

Rychle, jako by ji někdo honil, vyběhla zase z pokoje. Možná to udělala schválně, možná ve spěchu zapomněla, ale dveře za sebou nezavřela. Mary dlouho neváhala a přikročila k nim.

„Opatrně, my— Mary,“ varoval ji Risewell. „Ať vás nikdo nevidí.“

„Jen vykuknu ven,“ odvětila netrpělivě.

Vikomtovy obavy, aby náhodou nepopudila jejich únosce, začínaly pomalu popouzet ji. Stačila však jen vystrčit hlavu a již si jí všiml hlídač. Jen tak tak uskočila,